

ภายในห้องทำงานที่ครึกครื้นไปด้วยผู้คนและเสียงพูดคุย เนื่องจากเป็นเวลาพักกลางวัน พนักงานหลายคนยังคงคุยกันอย่างสนุกสนาน แต่ทั้งหมดก็หยุดสนทนา หันมามองที่พวกเธอเป็นจุดเดียว แสนใจกับพวกมาศชะงัก เกร็งเมื่อเห็นสายตาคนรอบข้างที่กำลังมองมา เสียงซุบซิบดังพร้อมกับการก้มหน้า ยกมือขึ้นปิดปาก เมินมองทางอื่น ดูอย่างไรก็รู้ว่าทุกคนกำลังพูดถึงพวกเธอ

“อย่าไปสนใจเลยแก็ เดินไปนั่งที่โต๊ะเถอะ”

แสนรักกระแะไหล่เพื่อนสาวให้เดินเข้าไปนั่งที่โต๊ะทำงาน โดยไม่สนใจพวกปากหอยปากปูที่สอดรู้สอดเห็นเรื่องของคนอื่น เธอไม่เข้าใจเหมือนกัน พวกมาศเพื่อนเธอเป็นคนรักของไอ้สปีนต...ขอเรียกว่าไอ้เถอะ เพราะเธอไม่ได้ชื่นชอบแฟนหนุ่มของเพื่อนรักคนนี้เลย ทั้งคู่ไปมาหาสู่กันอยู่พักใหญ่ คนในแผนกก็พอทราบเรื่อง พวกมาศโดนแย่งแฟนชัดๆ แต่กลับถูกนิทาลับหลังว่าตั้งใจอ่อยแฟนของญาติคนสนิทของประธานบริษัทเพื่อหวังสบาย ทำไมโลกนี้มันอยู่ยากขึ้นทุกวัน คนผิดกลายเป็นถูก คนถูกกลายเป็นผิด

“มองอะไรกันคะ มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่า อย่าได้แต่มอง พูดออกมาเลยคะ”

แสนรักอดว่าแทนพวงมาศไม่ได้ กวาดตามองบรรดาพวก
อยากรู้อยากเห็นตาเขียวขุ่น โทสะวิ่งเล่นไปทั่วตัว

“ก็อยากจะพูดอะนะ แต่พูดไปแล้วกลัวผู้หญิงหน้าด้านชอบแหย่
แฟนคนอื่นจะไม่สำนึก พวกหน้าหนาหน้าทนพูดไปก็ไม่รู้สึกรู้สอะอะไร
จริงไหมพวกเรา”

ไม่พูดเปล่า แต่สายตาเหยียดหยันมองไปที่พวงมาศ แสดงความ
รังเกียจอย่างชัดเจน

“เฮ้ย! พูดหมาๆ แบบนี้ได้ยังไง ก็รู้กันทุกคนว่าไอ้สิปนตมัน
จิบยาฆ่าแมลงอยู่ จะมาว่ายาฆ่าแมลงแหย่แฟนคนอื่นได้ยังไง”

“ที่คุณสิปนตสลดเพื่อนเธอทั้งก็เพราะว่ารังเกียจยังงั้นละ”

หนึ่งในเพื่อนร่วมงานโผล่ขึ้น และกวาดตามองพวงมาศอย่าง
รังเกียจชัดเจน

“พูดแบบนี้หมายความว่าไง คนที่น่ารังเกียจก็คือไอ้สิปนตนั่น
ต่างหาก ไม่ใช่ยาฆ่าแมลง”

“ตาย! เถียงแทนเมีย อู๊ยยตาย! ไม่ใช่สิ เถียงแทนเพื่อนรักเธอ
เธอจะ แม่ผู้หญิงผิดเพศ”

ดวงตากลมโตลูกวาว แสนรักถลาเข้าไปหาแล้วผลักออกหญิง
คนพูดอย่างแรง เตือนรื้อนพวงมาศต้องรีบถลาไปตั้งแขนห้ามเพื่อนรัก
เอาไว้ เพราะรู้ว่ายามที่แสนรักบันดาลโทสะมันเป็นเช่นไร...เห็นช้าง
ตัวเท่ามด

“ไม่เอาน่าแสน ช่างเขาเถอะ ใครอยากพูดก็ให้พูดไป เราไม่ได้
เป็นแบบนั้นเสียอย่าง จะเก็บมาเป็นอารมณ์ทำไม ใจเย็นนะ เชื้อฉันทัน”

“แกไม่ได้ยินที่มันพูดหรือไง มันว่าฉันผิดเพศ”

“ก็หรือไม่จริง คิดว่าปิดคนอื่นได้หรือไง เขารู้กันทั่วว่าพวกเธอ
สองคนนะเป็นผัวเป็นเมียกัน คิดจะให้เมียตัวเองจับคุณสิปนตเพื่อหวัง
สบายใจไหมละ ดีที่คุณสิปนตไหวตัวทัน เลยสลดนั่งดีจ่อมมารยาทถึง

แล้วยังมีหน้ามาไวยววายว่าผู้ชายไม่ดี ตัวเองนั่นแหละน่ารังเกียจ”

“โอ๊ย! ทนไม่ไหวแล้วโว้ย ปล่อยฉันทะมาศ แกจะยอมให้มันว่าเราฝ่ายเดียวได้ยังไง มันพูดเรื่องโกหกชัดๆ บั่นน้ำเป็นตัว”

แสนรักตะโกนด้วยความแค้นที่อัดอั้น ตะปลายเท้ากลางอากาศ ในขณะที่โดนเพื่อนสาวรังไว้สุดกำลัง หวังว่าเท้าของเธอจะถูกนังปากดีคนนั้นบัง แต่สวรรค์กลับไม่เข้าข้าง ตะได้เพียงแค่อากาศวีดไปวีดมา

“แกเป็นแบบที่พวกเขาพูดหรือไง ถ้าไม่ใช่เราจะเดือดร้อนทำไมล่ะ ปล่อยให้ปากหมูปากหมาพูดไปสิ”

พวงมาศเอ่ยปรามเพื่อนสาว เธอรู้ดีทีเดียว ภายใต้เกราะที่แสนรักสร้างขึ้นมาให้คนอื่นดูว่าแข็งแกร่ง ที่จริงแสนรักซ่อนความเจ็บปวดเอาไว้ เพื่อนสาวของเธอเคยถูกคนรักสละทิ้งก็ด้วยเหตุนี้ แค่ถูกสะกิดปม แสนรักก็แทบควบคุมอารมณ์ไม่ได้

“ก็เพราะปากพล่อยๆ ของพวกมันทำให้เราเสียหายไงล่ะมาศ ให้อพวกดีแต่เห่ามันต้องเจอแบบนี้”

“ใครปากพล่อย ใครดีแต่เห่า ที่นี้เขารู้กันทุกคนว่าแกกับพวงมาศเป็นผัวเมียกัน ทำเป็นอยู่ห้องใกล้กัน กลัวคนอื่นรู้ ไร...คิดว่าปิดพันหรือไง ยายทอมดี”

สุดที่แสนรักจะทนไหว เธอจ้องหมัดขึ้นสูง ในเมื่อเท้าเธอใช้ไม่ได้ผลก็ใช้หมัดนี้แหละ หวังจะจัดการปากดีๆ ของเพื่อนร่วมงานให้สะใจ แต่ก็ต้องชะงักค้าง เพราะเสียงเขี้ยวขุ่นดังขึ้นเสียก่อน

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

ทุกคนที่อยู่ในบริเวณนั้นขยับตัว ก้มหน้าลง ไม่กล้าสบตาคนเดินเข้ามาใหม่ ในขณะที่แสนรักทำเพียงแค่อัดหมัดลง ปล่อยแขนลงข้างลำตัว

“ที่นี่คือที่ทำงาน ไม่ใช่สนามมวย ถ้าพวกเธอจะทำดีทำต่อยกันก็ไปที่อื่น ไม่ใช่ที่นี่ ให้เกียรติสถานที่ทำงานของพวกเธอบ้างสิ”

สมฤดี หัวหน้านางเดินมาหยุดตรงหน้าแสนรัก มองจ้องหญิงสาว ด้วยแววตาหนี เพราะเห็นเต็มสองตาว่าแสนรักจ้ำงหมัดขึ้นจะทำร้าย เพื่อนร่วมงาน

“ว่ายังไง แสนรัก ฉันเห็นเธอจ้ำงไม่จ้ำงมือ คิดจะทำร้ายเพื่อน หรือใจ ถ้ากร่างขนาดนี้ ไปทำงานที่อื่นดีไหม”

“หัวหน้าคะ แอนแค่เฝ้าเล่นนินดะเดียว ไม่คิดว่าแสนเขาจะคิดมาก ขนาดนี้ แอนขอโทษแล้วเขาก็ยังไม่หายโกรธ นี่แอนก็ไม่รู้จะทำยังไง แล้วค่ะ”

ทั้งแสนรักและพวงมาศมองคนพูดตาตุ๊กวาว โดยเฉพาะแสนรัก แทบอดใจไม่ให้ถลาไปดึงคนจิบปากจิบคอมาสั่งสอนไม่ไหว

“เธอยังไม่ได้ขอโทษแสนเขาด้วยซ้ำไป แอน”

“ฉันก็กำลังจะขอโทษอยู่นี่ไง แต่เพื่อนเธอคิดจะทำร้ายฉันก่อน”

“ต่อแหล!” แสนรักโพล่งใส่หน้าแอนทันควัน

“แสนรัก! นี่ขนาดอยู่ต่อหน้าฉันเธอยังพูดขนาดนี้ เห็นทีเรื่องนี้ คงต้องรายงานผู้ใหญ่เสียแล้ว”

พวงมาศรีบถลาไปยืนตรงหน้าแสนรัก มองคนเป็นหัวหน้าอย่าง วิงวอน “หัวหน้าคะ แสนไม่ได้ผิดนะคะ มาศเป็นพยานได้ค่ะ”

“ฉันไม่รู้ว่าพวกเธอมีเรื่องบาดหมางกันตอนไหน แต่ฉันจำเพาะ แค่เหตุการณ์ตอนที่เห็นกับตา แสนรักก้าวร้าวมากไปแล้ว”

“แต่คนพวกนี้ว่าแสนก่อนนะคะ แสนแค่จะขู่เฉยๆ ไม่ได้คิด ทำร้ายจริงหรอกค่ะ”

“ไม่ต้องพูดหรอกมาศ ถึงจะพูดให้ตายเขาก็ไม่ฟังเราหรอก” แสนรักเอ่ยปรามพวงมาศที่พยายามขอร้องคนเป็นหัวหน้า

“ตายแล้ว! นี่เธอว่าหัวหน้าหูเบาหรือแสน เธอว่ามันจริงๆ เลยนะ ก้าวร้าวไม่เลิกที”

แสนรักตวัดสายตามองแอนด้วยประกายวาววับ ในขณะที่อีกฝ่าย

แอบยิ้ม เบะปาก เชิดหน้าทำท่ายอย่างกวนอารมณ์

“แสนรักตามไปพบฉันที่ห้องเดี๋ยวนี้ คนอื่นแยกย้ายไปทำงาน อย่าให้ฉันเห็นเหตุการณ์แบบวันนี้อีก ถ้ามีใครเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ไล่ ออกทุกคน” พุดจบหัวหน้าที่เดินออกไป

พวงมาศจับมือแสนรัก สีหน้าร้อนรน “ทำไงดีล่ะแสน”

แสนรักบิบบมือเพื่อนสาว ยิ้มอ่อนให้กำลังใจ “ไม่เป็นไรหรอก มาศ อย่างมากก็แค่ลาออก”

“ลาออก! เย้! พวกเราเตรียมเลี้ยงฉลองให้ทอมแอนด์ดี้คู่นี้หน่อย จ้า” แอนพุดกลั้วหัวเราะ สีหน้าเยาะเย้ย ยิ้มร่ากับดีใจนักหนา และปรบมือรัว

“ไม่เอาแสน ไปเจอหัวหน้าเถอะ”

แสนรักถอนสายตาเขียวช้ำจากเพื่อนร่วมงานแล้วมองพวงมาศ มุมปากบางยกขึ้น ตาเป็นประกาย เมื่อนึกวิธีเอาคืนคนปากดีได้

“มาศ เดี่ยวเลิกงานแกร็บไปหาหมอเลยนะ เอ...หรือว่าลางาน ไปตอนนี้ได้ บอกหมอว่ามาขอชดเชย เพราะโดนหมาบ้า...กัด”

คำว่า ‘หมาบ้า’ แสนรักจใจหันไปที่แอน ทั้งสายตากวนอารมณ์ เอียงคอเล็กน้อยมองอีกฝ่ายอย่างท้าทาย

คราวนี้เป็นแอนที่ทนไม่ได้ จึงถลึงตาแล้วถลาเข้าไปใกล้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังแอบหัวน้ กแล้วแสนรักจะสวนกลับมา

“แกว่าฉันเป็นหมาหรือไง นังทอมผิดเพต”

“เปิ้ล! นี้อย่าบอกนะว่า เธอคิดว่าตัวเองเป็นหมา ไห้...มนุษย์ หนอมมนุษย์ ว่าตัวเองก็ได้”

“แกนี่มัน...”

“มาสิคะ คราวนี้แม่ต๋อยคว่า เอาให้ดังทีไปเสริมมาใหม่หัก แหกทะลุหนังจมูกออกมาเลย ความจริงเธออย่าศัลยกรรมหน้าเลย นะแอน เปิ้ลืองเงินเปล่าๆ ตายไปก็เอาไปไม่ได้ ไปศัลยกรรมจิตใจดีกว่า

จิตใจจะได้บริสุทธิ์ผุดผ่อง เมื่อเจอท่านยมฯ ในนรกจะได้บอกกับท่านได้ว่า อฉันเคยบำบัดจิตใจมาแล้ว”

พวกที่เป็นกลางไม่เข้าข้างใครก้มหน้าต่ำ หัวเราะคิกคัก

“แก...แก!”

“อ้าว...ติดอ่างเสียแล้ว เมื่อก็ยังเห็นปากดิอยู่เลย หัดไปวัดไปวา เสียบ้างนะแอน จิตใจจะได้สะอาดดูผ้าขาว มองคนอื่นด้วยใจ ไม่ใช่สายตาที่ผิดเพี้ยน พานทำให้ใจเธอผิดเพี้ยนไปด้วย”

กล่าวจบแสนรักก็เดินไปยังห้องทำงานของหัวหน้า ทั้งให้แอน ดินเร่าๆ รวากับไล่เดือนโดนซี่เถ้า มีเพียงพวงมาศที่มองตามเพื่อนรักไปด้วยความกังวล แสนรักจะเจออะไรบ้าง เธอหวังจัง ด้วยนิสัยที่ดูเหมือนแข็งแกร่ง แต่แท้จริงแล้วแสนรักสร้างเกราะป้องกันจิตใจเท่านั้น เนื้อแท้ของเพื่อนคนนี้อบออ่อนไหว ตอนนี่เธอลืมความเจ็บช้ำที่สืบทอดหักหลัง ทั้งเธอไปเลือกคนที่ให้ผลประโยชน์แก่เขาได้มากกว่า เธอเสียสิ้น ความกังวลห่วงแสนรักเข้ามาแทนที่

แสนรักหันมอดตึกสี่ชั้นที่กินพื้นที่กว้าง อันเป็นบริษัทแม่ ของฟาร์มโคนมเต้าใหญ่ ในชื่อ เต้าใหญ่ อินดัสทรี เธอเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้องว่าการทำงานโดยไม่มีเส้นสาย ไม่มีคนหนุนหลังมันดูไร้ค่า เมื่อเรื่องถึงลัดดาภา หวานใจคนใหม่ของนายสิปนต์ เธอถูกส่งไปทำงานที่ฟาร์มโคนมเต้าใหญ่ ในขณะที่แอนโดนแค่ภาคทัณฑ์ แสนรักเบะปาก นึกหยันชะตากรรมของตัวเอง หญิงสาวหุ่นกายหมายจะเดินออกไป แต่ก็ต้องเซเซ่ๆ ลงไปกองกับพื้น ก้นกระแทกจ้ำเข้าหน้าเหยเกิดด้วยความเจ็บ

“โธ้ย! อะไรกันนี่ จะรีบไปไหนฮ้า”

พอตั้งตัวได้ก็ตัวดสายตาขึ้นมองอีกฝ่าย สีหน้าบูดบึ้ง เตรียมฟันคำต่อว่าออกมาหากไม่สบตาคนกิริยาดุดะกดเธอให้ตกตะลึง

ดวงตาคู่คมฉายแววตำหนิ

หล่อ...นั่นคือคำแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวเธอยามที่เห็นหน้าชายคนนี้ แต่เพียงครู่เดียวแสนรักก็สลดศีรษะทั้งความคิดอันน่าอายออกไป

“ลูกเองได้ไหม หรือว่าต้องให้ช่วยเหมือนนางเอกละคร”

เสียงหย่นปนหงุดหงิดทำให้คนที่ลืมนั่งกระแทกพื้นตาลุกวาวลุกขึ้นยืนเองอย่างฉับไว ลืมความเจ็บปวดอย่างรวดเร็ว

“ไม่ต้อง! เพราะฉันไม่ใช่นางเอก”

แสนรักตัวดั่งเสียงไล่ นึกเหยียดในใจ ผู้ชายอะไร หน้าตาก็ดี แต่นิสัยเสียสุดๆ ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษสักนิด ชนเธอแล้วยังไม่ขอโทษอีก แถมยังมองหน้าเหมือนเธอทำให้เขาเสียเวลา

“เชื้อ! เพราะแบบคุณต้องเป็นพระเอกถึงจะถูก...ใช่ไหม”

ถึงแม้สีหน้าคนพูดจะดูเฉยเมย แต่น้ำเสียงกับสายตาที่กวาดมองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าทำให้คนถูกมองเหมือนโดนสาดด้วยน้ำร้อน ความเกิบกตที่ถูกต่อว่าก่อนหน้านี้นี้ปะทุขึ้นมา

“จะเป็นพระเอกหรือนางเอก มันคงไม่เกี่ยวกับที่คุณชนฉันลืมนั่งกระแทกพื้นหรือก้มคะ ฉันว่าแทนที่คุณจะถามฉัน ควรถามตัวเองมากกว่าว่าเป็นพระเอกหรือนางเอก เพราะชนคนอื่นลืมนั่ง แต่คำขอโทษไม่มีสักคำ”

เธอเอียงคอกอดอก มองเขาด้วยท่าทางเดียวกัน เลื้อยขึ้นขีดกางเกงยีนส์เดียวกับเสื้อ แวนกันแดดที่เสียบไว้กับسابเสื้อ รองเท้าหนังสีน้ำตาลเข้มยาวหุ้มข้อ สวมทับชายกางเกงยีนส์เอาไว้ ถึงแม้จะดูกลางเก่ากลางใหม่ แต่มันบ่งบอกว่าเป็นของดีมีราคา

“สำรวจพอหรือยัง ถ้าเป็นผู้หญิงแท้ ผมจะยอมให้มอง เอาชนิดที่ใกล้ประชิดสายตาเลย เห็นเนื้อแท้ข้างในเลยก็ได้ จะได้ว่ารู้ว่าส่วนไหนของร่างกายผมที่มีมันใหญ่สะกดุดตา แต่...”

พันทิศหยุดแค่นั้น และกวาดตามองอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจรด

ปลายเท้าอย่างจงใจ ก่อนสายหน้าไปมาแล้วพูดประโยคต่อไป

“แต่...ไม่ใช่ผู้หญิงแท้ก็อย่ามองให้เสียของ มันจะพานให้ผมนี้กรังเกียจคุณไปด้วย”

ครั้งที่สองแล้วสำหรับวันนี้ กับคำพูดและสายตาเหยียดหยัน คนคนนี้ไม่เคยรู้จักหรือเห็นหน้ากันมาก่อน กลับตัดสินด้วยสายตา ความเก็บกดจากคำถากถางก่อนหน้านี้กับตอนนี้มันทำให้แค้นรักทนต่อไม่ไหว หัวตาร้อนผ่าว นึกน้อยใจในชะตากรรม

“นอกจากชนคนอื่นล้ม ไม่ขอโทษ ไม่เป็นสุภาพบุรุษ ยังมีหน้ามาว่าเขาอีก โลกนี้มันเป็นอะไรนะ อยู่ยากขึ้นทุกวัน คนผิดกลับไม่ผิด คนถูกกลับโดนทำโทษ ฉันอยู่ของฉันดี ๆ กลับมาด่าฉัน พอฉันด่ากลับ คนผิดกลับเป็นฉัน แค่นั้นไม่ใช่คนประจบสอพลอ แค่นั้นปกป้องเพื่อนคนหนึ่ง แค่นั้นตัดผมสั้น แค่นั้นชอบใส่เสื้อผ้าหลวมสบาย แค่นั้นนิสัยเหมือนผู้ชาย เอาใจใครไม่เก่ง ฉันต้องถูกบอกละทำไมฉันต้องถูกตราหน้าว่าเป็นผู้หญิงผิดเพศ ถึงฉันจะเป็นทอมบอยจริง แล้วฉันผิดมากหรือไง ฉันไปฆ่าไปแกงใครหรือไง”

เสียงนั้นลั่นเครื่องจนเจ้าตัวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าน้ำตากำลังคลอเต็มหน่วยตาทั้งสองข้าง วันนี้เธอโดนสะกิดหัวใจเต็มแรง เธอแทบจะทนเข้มแข็งไม่ไหว ภาพอดีตคนรักชี้หน้าด่าทอหาว่าเธอเป็นทอมแต่เกล้งทำเป็นหญิงเพื่อเป็นข้ออ้างสลัดเธอทิ้งเพราะเขามีที่หมายใหม่ที่ดีกว่าलयอนเวียนเข้ามา แผลที่เธอคิดว่าหายมันกลับมีเลือดซึมยามีที่ถูกระคาย วันนี้เกิดเรื่องมากจนเธอทนต่อไม่ไหว ความอัดอั้นแตกกระจาย

“ฉันไม่โกรธคุณหรอก เอาเป็นว่าฉันผิดที่เป็นแบบนี้ ฉันผิดที่เดินชนคุณ ฉันผิดตั้งแต่คิดทำงานที่นี่ ฉันผิด ฉันผิดคนเดียว ฉันขอโทษ”

เท่านั้นแค้นรักก็เดินออกไป มือเล็กยกขึ้นเช็ดแก้มเมื่อรู้สึกว่ามี

อะไรให้ราคาอยู่บริเวณนั้น แต่พอยกนิ้วขึ้นมาดูจึงเห็นว่าเป็นหยดน้ำไร้สี น้ำตาเธอนั่นเอง หญิงสาวยิ้มหยันความอ่อนแอ สุดลมหายใจเข้าปอดเรียกความเข้มแข็ง และก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

คราน้ำตานั่นสะกิดหัวใจพันทิวอย่างแรง เขาไม่คิดว่าตัวเองจะไร้มารยาทแบบนี้ แต่พอได้เห็นหญิงสาวคนนั้น หัวใจของเขาก็เจ็บแปลบ อดีตอันขมขื่นทำให้เขาต่อต้านผู้หญิงประเภทนี้ หญิงสาวคนรัก เพื่อนสนิท คบกันตั้งแต่สมัยเรียนจนเกือบจะตกลงแต่งงานกัน แต่จู่ๆ เพื่อนคนนั้นก็กลับเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงชนิดที่เขาจับไม่ได้ว่าเธอไม่ได้ชอบผู้ชาย เธอชอบผู้หญิง และทุกวันนี้เพื่อนคนนั้นก็แต่งตัวเลียนแบบจนเกือบเหมือนผู้ชายคนหนึ่ง ถึงแม้เวลาจะผ่านมานาน แต่เขาก็ยังได้ยินข่าวคราวของเพื่อนคนนั้นเป็นระยะ เธอคนนั้นใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศกับภรรยาและลูกบุญธรรมที่ขอมมาอุปการะ

แวบแรกที่ได้เห็นหญิงคนเมื่อครู่ เขารู้สึกเหมือนเห็นเงาสะท้อนของเธอคนนั้น และนั่นทำให้เขาแสดงกิริยาอันน่าเกลียดได้ แรกที่ชนกำลังจะขอโทษเพราะเขารับขึ้นไปประชุม แต่พอเห็นคนที่ชนล้มเต็มสองตา คำขอโทษก็ถูกกลืนลงคอ แวดตาเหยียดหยันมาแทน ถือว่าเป็นโชคร้ายของผู้หญิงคนนั้นแล้วกัน

พันทิวสลัดศีรษะไล่ความคิดทั้งหมดเมื่อพนักงานที่เดินผ่านมาจำได้และยกมือไหว้เขา ชายหนุ่มรับไหว้แล้วเดินไปยังลิฟต์ผู้บริหาร กดขึ้นไปยังชั้นสี่ซึ่งเป็นชั้นของผู้บริหาร โดยปกติแล้วพันทิวจะจอดรถที่ตำแหน่งผู้บริหาร แต่วันนี้เขารับเลยให้ รปภ. ไปจอดให้แทน และรีบเดินขึ้นมาให้ทันประชุมพิเศษ

ชายร่างสูงเอามือล้วงกระเป๋า สีหน้าเคร่งเครียด ภาพคราน้ำตายังคอยก่อวนอารมณ์ตลอดเวลา คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน แ่เดินชนล้มทำไมต้องร้องไห้ด้วย คำพูดที่เธอต่อว่าเขานั้นเหมือนประชดประชัน และเขาได้ยินเต็มสองหูว่าเธอคิดผิดที่ทำงานที่นี่ มีเรื่องอะไรกัน

ประตูลิฟต์เปิดออก รอยยิ้มของลัดดาภาลอยมาเป็นคนแรก ตามด้วยรอยยิ้มและการทำความเคารพของพนักงานอีกสิบกว่าคน

“สวัสดิ์ค่ะคุณพิน”

ลัดดาภายกมือไหว้ ก่อนจะเดินเข้าไปกอดแขนญาติผู้พี่เอาไว้ อย่างสนิทสนม เธอกับพินทิสเป็นญาติที่ห่างกันพอสมควร บิดาเธอกับมารดาของเขาคือลูกพี่ลูกน้องกัน เธอจึงได้มาทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายออกแบบผลิตภัณฑ์ของบริษัทเต้าใหญ่ อินดัสทรี แต่ไม่ใช่เพราะเส้นสายเพียงอย่างเดียวลัดดาภาถึงได้ทำงานที่นี่ เป็นเพราะความสามารถของตัวเอง คนอย่างพินทิสไม่เลือกคนมาทำงานเพราะเส้นสายเด็ดขาด

“วันนี้มาสายห้านาทีนะคะ ผิดวิสัยคุณพิน”

คนฟังยิ้มเพียงนิดเมื่อได้ยินคำเ้าของลัดดาภา “พอดีมีปัญหา นิดหน่อย เอ่อ...ต้องขอโทษทุกคนด้วยนะครับที่ต้องเรียกประชุมนอกเวลาวันนี้ รับประชุมกันดีกว่าครับ จะได้ไม่เสียเวลาของทุกคน”

พินทิสเดินนำเข้าห้องประชุมก่อนเป็นลำดับแรก ไม่นานการประชุมพิเศษก็เริ่มขึ้นด้วยการรายงานผลประกอบการไตรมาสแรกของปี ซึ่งทำกำไรเพิ่มขึ้นจากปีที่แล้วถึง 35% รวมไปถึงการวางแผนงานบริหารในไตรมาสที่สองซึ่งจะมีโปรเจกต์ใหม่เพิ่มขึ้นมา ใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงจึงเสร็จสิ้นการประชุม คณะผู้บริหารแยกย้ายกันกลับ มีเพียงพินทิสกับลัดดาภาที่นั่งกอดอกพิงพนักเก้าอี้อย่างเหนื่อยล้าจากการประชุม

“ขอบใจนะลัด ที่จัดการเรียกประชุมให้พี่นะ พี่นี่ที่ฟาร์มงานท่วมหัวเลย พี่ไม่ย่อคาง มาถึงก็รีบประชุมให้เสร็จจะได้รีบกลับห่วงบรรดาเมียๆทั้งหลาย”

ลัดดาภายิ้มช้า เมียทั้งหลายของพินทิสนั่นก็คือเจ้าวุ่นวุ่นเข้าทดลองเลี้ยงของฟาร์มเต้าใหญ่นั่นเอง พินทิสดูแลประคบประหม่

อย่างดี ชนิดที่ร้อนไม่ไหวได้ ไรมไม่ให้ตอม

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ลัดเข้าใจ คุณพันมาวันนี้ก็ดีค่ะ ลัดมีคน
จะแนะนำให้อู้จัก”

คิวหนาได้รูปของพันทิศเล็กขึ้น มองลัดตาภาอย่างแปลกใจ
ใครกันที่ญาติผู้น้องคนนี้จะแนะนำให้อู้จัก คงสำคัญไม่น้อย

“ใคร พามาสิ”

ลัดตาภายิ้มอย่างยินดีแล้วเดินไปเปิดประตูห้องประชุม ไม่นาน
ก็มีชายหนุ่มหน้าตาดีเดินเข้ามา

“คนนี้จะคุณพัน ชื่อสิปนต์ เป็นเพื่อนสนิทลัดเองค่ะ”

พันทิศมองคนที่ยกมือไหว้เขาอย่างสำรวจ สิปนต์คนนี้น้ำตาดี
เลยทีเดียว สูง ขาว ดูสะอาดตา แต่แววตาดูมีเล่ห์เหลี่ยมชอบกล

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณ...”

“สิปนต์ครับ”

เมื่อพันทิศไม่สามารถจำชื่อเขาได้ สิปนต์ก็รีบบอกชื่อตัวเอง
ทันควัน

“ครับ คุณสิปนต์”

“ลัดอยากให้คุณพันได้อู้จักกันไว้ค่ะ เพราะเขาเป็นพนักงาน
ออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เก่งที่สุดของบริษัทเค้าใหญ่ อินดัสทรีเลยทีเดีย
วค่ะ”

“แหม...คุณลัดชมผมเกินไปแล้วครับ ฝ่ายออกแบบผลิตภัณฑ์
ของเรามีเจ้าหน้าที่เก่งหลายท่านครับ เราทำงานกันเป็นทีม”

พันทิศพยักหน้า แล้วใบหน้าของใครคนหนึ่งก็แวบเข้ามา

“ลัด พี่มีเรื่องอยากจะถามพอดี พนักงานเรามีใครมีปัญหาบ้าง
แบบว่าทะเลาะเบาะแว้งกันนะ มีบ้างไหม”

สิปนต์กับลัดตาภามองหน้ากัน ประหลาดใจว่าทำไมพันทิศถึง
ถามเรื่องนี้ เพียงครู่เดียวลัดตาภาก็หันไปทำหน้าที่เครียดใส่คนเป็นญาติ

เอ๋อเสียงเครียดเช่นเดียวกับสีหน้า

“ทำไมคุณพัวถึงถามเรื่องนี้คะ เหมือนจะรู้ ลัดประหลาดใจมาก
คะ ความจริงลัดไม่อยากจะรายงานคุณพัวหรอกนะคะ เพราะลัด
คิดว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระมากคะ แ่่งงานที่ฟาร์มก็ยุ่งยากมากพอแล้ว
ไม่อยากจะเอาเรื่องเง่่งพวกนี้มารกสมอง”

“มีเรื่องอะไรเล่ามา เดียวพี่ตัดสินเองว่าไร้สาระหรือไม่”

ลิปนตลอบสบตาลัดตาภาณิด ในขณะที่ฝ่ายหญิงยกมือขึ้น
กอดอก สีหน้าเรียบเฉย

“ต้องบอกก่อนนะคะว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตเลย ผู้หญิงทะเลาะ
กันเองแล้วดิ่งนตเข้าไปเกี่ยวข้อง คือว่า...แฟนเก่าคนนะคะ หลอกนต
มาตลอดว่าเป็นหญิงแท้ ชอบผู้ชายอย่างนต แต่ที่ไหนได้กลับชอบ
เพศเดียวกัน นตจับได้เลยบอกเลิก แต่นั่งทอม...เอ๋อ แฟนของคนรักเก่า
ของนตนะคะ กลับไวยวายแทนฝ่ายหญิง หาว่านตหลอกเมียดีของมัน
เจอที่หมายใหม่ที่ดีกว่าอย่างลัดเลยคิดสละของเก่าทิ้ง ทั้งที่ไม่จริง
สึกนิด พวกนั้นตั้งใจจะจับนตเลยรวมหัวกันทั้งผัวทอมเมียดี

“เมื่อเรื่องมันแดงขึ้นมาพนักงานส่วนมากก็รู้ ได้ยินยายทอม
นั่นว่าลัดกับนตเสียๆ หายๆ เลยทนไม่ได้และต่อว่าแทนลัดไป ยาย
ทอมนั่นมีโมโห ถึงขั้นเกือบชกต่อยกับพนักงานหญิงด้วยกัน ดีที่คุณ
สมฤดีหัวหน้าฝ่ายไปเจอเสียก่อนเลยห้ามไว้ทัน แต่มันก็ยังไม่วาย
พูดจาหยาบคายต่อหน้าหัวหน้า ลัดก็เลยตัดสินให้ยายทอมนั่นไป
ทำงานที่ฟาร์มเต้าใหญ่ เห็นว่าที่นั่นกำลังขาดคนงานพอดี แต่พนักงาน
อีกคนก็โดนภาคทัณฑ์เหมือนกันนะคะ ลัดไม่ได้ลำเอียง”

ตลอดเวลาที่ลัดตาภาเล่าเรื่องทั้งหมด พันทิมมองลิปนตนิ่ง
จนคนถูกมองยืนแทบไม่ติด

“จริงหรือคุณลิปนต”

“จริงครับ ผมจับได้ว่าทั้งคู่มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเลยบอกเลิก

พวกนั้นถึงได้โกรธ เพราะไม่คิดว่าผมจะสลัดเมียดีของมันทิ้ง เลยตั้ง
ข้อหาให้ผม หว่าผมมีที่หมายใหม่ที่ด้อยกว่าพี่ลัด เลยคิดสลัดมากทั้ง...
เอ่อ คนรักเก่าของผมชื่อพวงมาศครับ ส่วนแฟนทอมชื่อแสนรัก จะให้
ผมคบยังไฉนล่ะครับ พวกผิวดุสิตทั้งนั้น”

“แนใจนะที่พูดนะ คุณสิปนต์”

“แน่นอนครับ ผมพูดความจริงทั้งหมด” สิปนต์รีบพูดอย่าง
ร้อนตัว กลัวอีกฝ่ายไม่เชื่อ

“ไม่ใช่! ผมหมายถึงว่า คุณจริงจังกับลัด ไม่ได้คิดจับลัดเหมือน
ที่คนพวกนั้นคิดใช่ไหม”

ดวงตาคมกริบจับจ้องสิปนต์เขม็ง ย้ำให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาต้องการ
คำตอบที่แท้จริงเท่านั้น

สิปนต์หลบตา รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ “ความจริงนะครับ
ตั้งแต่เริ่มคบกับพี่ลัด ผมเตรียมใจสำหรับคำดูถูกของคนอื่นมาตลอด
คงไม่มีใครเชื่อว่าผมจริงจังกับพี่ลัดจริงๆ ถึงพี่ลัดจะอายุมากกว่าผม
หลายปี แต่ความรักมันห้ามยากนี่ครับ คุณพันทิศคงรู้ดี”

“ผมไม่รู้หรอกครับ ผมไม่ได้ชำนาญเรื่องความรักดีขนาดนั้น
ผมเป็นคนแยกประเภทครับ คนไหนเอาไวยามเหงา คนไหนคิดจริงจัง
หวังว่าลัดก็คงแยกแยะเป็นเหมือนกัน ว่าคนไหนเล่น คนไหนที่ต้อง
จริงจัง”

ทั้งสีหน้าและนัยน์ตาไร้แววหยอกล้อทำให้รอยยิ้มของสิปนต์
เจือปนลง ก่อนมองลัดตาภาอย่างขอความช่วยเหลือ

“คุณพันเียนดเล่นหรอกน่า อย่าซีเรียส”

คำพูดของลัดตาภาทำให้มุมปากหนาของพันทิศกระตุกข้างหนึ่ง
และเอนตัวพิงพนักเก้าอี้มองสิปนต์อย่างสบายอารมณ์

“จริงอย่างที่ลัดพูดนั่นแหละ ผมเข้าคุณเล่นนะ อย่าซีเรียสไป
เลย ว่าแต่ลัดควรบอกพี่ก่อนไหมว่าจะย้ายคนไปทำงานที่ฟาร์ม พี่จะ

ได้เตรียมคนถูก”

น้ำเสียงตั้งใจตำหนิลัดดาภาอย่างชัดเจน จนคนถูกตำหนิหน้าเพื่อนไปนิด

“ลัดขอโทษค่ะ ที่ตัดสินใจโดยพลการ คราวหน้าจะไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีกค่ะ”

พันทิศพยักหน้ารับ มองไปที่ลิปนต์อีกครั้ง และเอ่ยเสียงเข้มจริงจัง

“ผมบอกอะไรให้อย่างนะครับ เวลาที่เอ่ยถึงคนรักเก่าหรือผู้หญิงคนไหน เราควรให้เกียรติคนเพศแม่ด้วยนะครับ เพราะอีกฝ่ายไม่ได้มีโอกาสแก้ตัวกับคำพูดของเรา... พี่ขอตัวก่อนนะ ขอไปเคลียร์งานที่ห้องทำงานนิด ลัดกลับก่อนได้เลย”

ท้ายประโยคเขาหันไปเอ่ยกับลัดดาภา ก่อนจะหมุนกายออกจากห้องไป ทั้งให้ลิปนต์กับลัดดาภาอยู่ในห้องเพียงสองคน

“ดูท่าแล้วคุณพันทิศคงไม่เชื่อในสิ่งที่ผมพูด”

น้ำเสียงเหมือนน้อยอกน้อยใจทำให้ลัดดาภาเดินเข้ามาใกล้ ยกมือขึ้นลูบไหล่หนาอย่างเอาใจ

“ไม่หรอกน่า คุณพันแค่เฝ้าเล่น เชื่อพี่สิ แต่ถึงใครจะว่ายังไง นตจริงใจกับพี่จริง นตจะสนใจอะไรกับปากชาวบ้าน ยกเว้นนตจะคิดแบบคนอื่นคิด คือไม่จริงใจกับพี่”

ลิปนต์จับมือเล็กที่แตะไหล่หนาของตัวเองมากุมเอาไว้ มองหญิงสาวอย่างแว่ววน

“โอ้...ผมจะคิดอย่างนั้นกับพี่ลัดได้ยังไงครับ เมื่อคืนยังพิสูจน์ไม่พออีกหรือครับ”

นัยน์ตาแพรวพราวมีเลศนัย พร้อมกับการยกมือที่กุมเอาไว้ขึ้นมาจูบ สร้างความสะท้านไหวให้ลัดดาภา เธอเจอกับลิปนต์ที่ฝังในคำคืนที่หนาวเปลี่ยว จำแทบไม่ได้ด้วยซ้ำว่าลิปนต์ทำงานที่บริษัท

เดียวกัน คำคืนที่เราร้อนทำให้ลัดดาภาติดอกติดใจตรากันถึงใจที่เธอไม่เคยอิมเม ด้วยความที่อายุมากกว่ารวมทั้งหน้าตาเธอก็ไม่ได้จัดว่าสวยสักเท่าไร แต่ดูดีด้วยองค์ประกอบหลายอย่าง การแต่งหน้า การแต่งตัว ในขณะที่ลิปตเรียกว่าหน้าตาดี เลยทำให้เธอหลงใหลเขามาก

“พี่อยากให้นตพิสุจน์หนักกว่านี้อีกนิดจะได้ไหม” พูดพร้อมกับจใจเบียดกระเซะ แบนหน้าอกตัวเองกับต้นแขนแข็งแรง ตามองชายหนุ่มอย่างทำทนาย

“ได้สิครับ สำหรับพี่ลัดผมยอมทุกอย่าง”

“ปากหวานจริง”

ปลายนิ้วเรียวเลื่อนมาไล่ที่เรียวปากกลางของลิปต ตั้งใจทิ้งสายตาอย่างยั่วเย้า

“ผมว่าไม่ต้องรอถึงห้องของเราหรอกครับ ตรงนี้เลยจะดีกว่า”

พูดจบก็พลิกตัวขึ้น กางแขนกักขังหญิงสาวไว้ด้วยแขนทั้งสองข้าง โนมตัวเข้าใกล้ หมายถึงจะปิดปากเย้ายวนนั้น แต่นิ้วเล็กของลัดดาภาสอดขึ้นมาทันกลางเสียก่อน พร้อมกับผล็อกหน้าของลิปตเบาๆ

“นี่มันที่ทำงาน เอาไว้พิสุจน์ในที่ของเราจะดีกว่า”

ลัดดาภาเดินออกไปด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ในขณะที่ลิปตถึงกับเป่าปากด้วยความโล่งอกที่เบี่ยงเบนความสนใจของลัดดาภาได้ ถ้าเทียบระหว่างลัดดาภากับพวงมาศ เด็กกว่าอย่างพวงมาศน่ากินกว่าเป็นสิบเท่า แต่ทำอะไรได้ ลัดดาภาให้ความสบาย ให้อะไรได้มากกว่าพวงมาศ ที่สำคัญตำแหน่งหัวหน้าที่เขาอยากได้คงไม่ไกลเกินเอื้อม

แสนรักลงจากรถโดยสารปรับอากาศด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ปลายเท้าเตะอากาศ เตะฝุ่น อย่างไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่านี้ การเข้าพบหัวหน้าในครั้งนี้ได้ข้อสรุปและบทลงโทษด้วยการย้ายเธอไปทำงานที่ฟาร์มโคนมตัวใหญ่ ในฐานะคนงานคนหนึ่ง บริษัทที่เธอทำอยู่นี้

เป็นบริษัทขายผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับนมทุกอย่าง มีหลายชื่อ หลายยี่ห้อ แต่ทั้งหมดผลิตภายใต้การควบคุมของบริษัทเต้าใหญ่ อินดัสทรี

เธอจำได้ว่าครั้งแรกที่เห็นชื่อบริษัท ยังอดคิดไม่ได้ว่าตัวเจ้าของต้องแอบโรคจิตนิดๆ ถึงได้คิดชื่อฟาร์ม ชื่อบริษัทแบบนี้ ชื่ออื่นมีเป็นร้อยเป็นพัน ทำไมต้องเป็นบริษัทเต้าใหญ่ อินดัสทรี

แสนรักสลดศีรษะทิ้งความคิดเหล่านั้นไป แล้วก็ต้องกระแทกลมหายใจยาว วันนี้มันวันชวดยอะไรของเธออะ โดนผู้ชายไ้มารยาทชนล้ม ไม่ขอโทษสักคำ แถมเธอยังแสดงความอ่อนแอให้ผู้ชายคนนั้นเห็นอีกต่างหาก น่าขายหน้าชะมัด แฮ่อ...เลิกคิด

เธอควรคิดว่าจะต้องทำอะไรต่อไปกับชีวิตการทำงานมากกว่าทำงานที่ฟาร์มโคนมเต้าใหญ่ เธอได้เจอเจ้าของเต้าใหญ่ อินดัสทรีตัวจริงเป็นแน่ ความจริงแล้วเธออดภูมิใจแทนพันทิศไม่ได้ เขาก่อตั้งบริษัทนี้ขึ้นมาด้วยทุนจดทะเบียนมหาศาล ที่สำคัญที่สุด มันเป็นทุนส่วนตัวทุกบาททุกสตางค์

พันทิศ นฤบาลดินทร์ เจ้าของบริษัท เธอไม่เคยเห็นหน้าประธานบริษัท ไม่เคยดูข่าวหรือบทสัมภาษณ์ในนิตยสารธุรกิจ เพราะไม่เคยสนใจข่าวพวกนี้อยู่แล้ว มีเพียงคำเล่าลือจากพนักงานปากต่อปากเท่านั้นว่าคุณพันทิศเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมากหล่อเหลา คมเข้มและที่สำคัญ...ดูมาก

เจ้านายของเธอคนนี้ไม่ค่อยเข้าบริษัทที่กรุงเทพฯ ทำงานหลักอยู่ที่ฟาร์มเต้าใหญ่เสียมากกว่า จะเข้ามาที่บริษัทสัปดาห์ละสองครั้งหรือมากกว่านั้นถ้ามีงานเร่งให้ต้องตัดสินใจ เพราะฟาร์มโคนมเต้าใหญ่ตั้งอยู่ที่เขาใหญ่ ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ สะดวกต่อการเดินทาง เพียงแค่ไม่กี่ชั่วโมงก็ถึง และเดี๋ยวนี้วิวัฒนาการทางเทคโนโลยีก็เยี่ยมยอด อีกทั้งผู้บริหารคนอื่นก็มากความสามารถ ตัดสินใจแทนพันทิศได้ในส่วนหนึ่ง

คิวเร็วขมวดเข้าหากัน หากลาออก งานก็หายาก แสนรัก
ถอนหายใจยาว นึกแค้นเพื่อนร่วมงานปากดีคนนั้น เอาเถอะ...ดีกว่า
ลาออก ไปทำงานที่ฟาร์มเต้าใหญ่ก็ได้ ถือว่าเปลี่ยนบรรยากาศการ
ทำงาน

เท้าเล็กชะงัก เมื่อเห็นพวงมาศยืนฟังประตูห้องพักของเธอ
สีหน้าเพื่อนสาวเป็นกังวล พวงมาศแทบถลาเข้ามาหา ยามเห็นแสนรัก
เดินเข้าไปใกล้

“แสนเป็นไงบ้าง ฉันทำงานไม่รู้เรื่องเลยวันนี้”

แสนรักยิ้มอ่อน พยักหน้าให้เพื่อนสาวแล้วเดินเข้าไปในห้อง

“อะไรนะ! แกพูดว่าอะไรนะ ขอฉันฟังชัดๆ อีกที” พวงมาศ
ร้องถามอย่างตกใจ เมื่อแสนรักเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ

“แกได้ยินไม่ผิดหรอก ฉันโดนย้ายไปทำงานที่ฟาร์มเต้าใหญ่
เริ่มอาทิตย์หน้าเลย ที่นั่นกำลังขาดคนพอดี คำสั่งคุณลัดดาภา”

ชื่อนั้นทำให้พวงมาศอดเบะปากไม่ได้ ถามว่าเสียใจเรื่องสลิปนต์
หรือไม่ มันเสียความรู้สึกมากกว่า เพราะตลอดเวลาที่คบกัน มีข่าวแว่ว
ในทางลบเกี่ยวกับเรื่องของสลิปนต์ตลอดเวลา เธอฟังและคิดตามคำพูด
ของคนรอบด้านด้วยสติ ให้โอกาสสลิปนต์ได้แก้ไขคำกล่าวหาของทุกคน
แต่สุดท้ายสลิปนต์กลับทำให้คำกล่าวหาของทุกคนเป็นจริง

“แค่ได้ยินชื่อฉันก็สยองแล้วแก คนอย่างสลิปนต์ไม่นานก็อกกลาย
สมแล้วที่ได้กัน เลิกพูดถึงคนสองคนนั้นเถอะ เดี่ยวนะ ฟาร์มเต้าใหญ่
ถ้าอย่างนั้นแกไม่ต้องห่วงเลย ลุงเสริฐเป็นหัวหน้าคนงานอยู่ที่นั่น
ที่ฉันเคยเล่าให้แกฟังไง”

แสนรักร้องอ้อ นึกออกว่าพวงมาศเคยเล่าอะไรให้ฟัง “อ้อ...ลุง
ที่คิดจะฝากงานให้แกทำที่ฟาร์มเต้าใหญ่ แต่แกกลับปฏิเสธ แล้วขอ
มาทำงานที่ออฟฟิศใหญ่ เพราะตอนนั้นติดผู้ชาย ฉันจำได้แล้ว”

พวงมาศตัวดัดค้อมใส่แสนรักวงใหญ่ แหม...ก็เพื่อนตัวดีเลือก

จดจำในสิ่งที่ดีทั้งนั้น

“มันก็ไม่ทั้งหมดหรอก แต่ฉันกลัวมากกว่า คนงานพูดกันหนาหู ว่าคุณพันทิสนะดูจะตาย คนงานกลัวกันทุกคน ว่ากันว่าเป็นคนตรง ชนิดขวานผ่าซาก หน้าตาก็ไม่ค่อยจะยิ้ม ได้ข่าวว่าเคยออกหักชนิดที่ไม่มองหน้ากันอีกเลย ฉันเลยไม่กล้าทำงานด้วย ส่วนเรื่องผู้ชายมันก็แค่ส่วนประกอบยิบย่อยแค่นั้นเอง แกล้งเอามาใหม่ละ เอาสิ่งดีๆ ของเพื่อนหน่อย”

แสนรักมองเพื่อนสาวที่พูดคุย ยิ้มได้ หัวเราะได้ ก็คิดว่าความรู้สึกของพวกมาศคงดีขึ้น “แกดีขึ้นแล้วใช่ไหม”

พวกมาศสบตากับแสนรักอย่างจริงจัง “ดีขึ้นแล้วละ ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คนดี อีกหน่อยก็คงเฉยธาตุแท้ให้คนอื่นเห็น แกล้งต้องมาเดียดรื้อนเพราะปกป้องฉัน”

แสนรักส่ายหน้าปฏิเสธอย่างไร “เปล่า ไม่ต้องมองฉันดีขนาดนั้น ฉันป้องกันตัวเองต่างหาก มันหาว่าฉันเป็นทอม จิตไม่ปกติ ทอมบ้าอะไรจะมโหฬารขนาดนี้ แกว่าไหม”

พวกมาศพยักหน้า เห็นด้วยกับคำพูดของแสนรัก ความจริงถ้าแสนรักสวมเสื้อผ้าเชารูป เน้นทรวดทรง หุ่นเพื่อนสาวของเธอก็ระดับนางงาม แต่แสนรักเลือกสวมเสื้อผ้าโคร่งๆ มากกว่า หรือเสื้อผ้าใส่สบาย บวกกับการตัดผมซอยสั้นแนวผู้หญิงยุคใหม่ที่มีความมั่นใจเลยทำให้การเห็นครั้งแรกทุกคนจะคิดว่าแสนรักเป็นทอม

“อ้อ ความจริงแกไปทำงานที่เต้าใหญ่ก็ดีนะ เต้าแกก็ใหญ่ สมชื่อฟาร์ม”

เท่านั้นแก้มของแสนรักก็ร้อนวูบวาบ เมื่อเห็นสายตาของพวกมาศที่ตกอยู่ที่หน้าอกของเธอ “บ้าา...”

“ว่าแต่แกไป ฉันคงเหงา” คนที่หัวเราะเมื่อสักครู่นี้เปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย

“แกอยู่ได้ใช่ไหม”

พวงมาศพยักหน้าเร็วๆ ไม่อยากให้เพื่อนสาวเป็นกังวล

“ฉันจะโทร. หาแกบ่อยๆ วันหยุดยาวจะลงมาอยู่กับแกที่กรุงเทพฯ ดีไหม”

“ดีที่สุด ฉันจะพยายามอยู่ที่นี้ให้ได้ โดยที่แกไม่ต้องเป็นกังวล”

ทั้งสองพูดคุยอีกพักใหญ่ ก่อนจะแยกย้ายกันกลับไปพักยังห้องพักของตัวเอง

แสนรักทั้งตัวนั่งลงบนเตียงเล็ก ความกังวลกลับมาแทนที่ความสดใส การปรับตัวใหม่กับสถานที่ใหม่ คนใหม่ มันเป็นเรื่องยากกว่าจะคุ้นเคย พอฟังกิตติศัพท์เจ้าของฟาร์มด้วยแล้ว ยิ่งนึกหวาดๆ ซอบกล

2

แก้วเหล้าที่อยู่ในมือถูกยกขึ้นจิบ สายตาเจ้าของมือนั้น
เหม่อมองไร้จุดหมาย เขาไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ผ่านมาหนึ่งวัน
หนึ่งคืน ทำไมภาพเธอคนนั้นกับรอยน้ำตายังคงลอยเข้ามาในความคิด
ยามที่เผลอเผล

อาการครุ่นคิดของพันทิศตกอยู่ในสายตาของนพลดา สัตว-
แพทย์สาวผู้รับผิดชอบเรื่องสุขภาพของแม่วุ้นับพันตัว รวมไปถึง
‘อาชีพ’ ที่เลือกไม่ได้คือเป็นเพื่อนสนิทไอ้เจ้าของฟาร์มเต่าใหญ่คนนี้
เธอกับพันทิศเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนเตรียมอุดม จนถึงมหาวิทยาลัย
จึงแยกคณะเรียนตามสาขาที่ตัวเองอยากเรียน และเธอก็มาตั้งรกราก
ที่ฟาร์มนี้เมื่อพ่อแม่ตัวเองเสียชีวิต ไม่เหลือคนในครอบครัวให้ห่วง

“เป็นอะไรของแกคะ ไอ้คุณพัน กลับจากบริษัทคราวนี้ดูแปลก”
แปลกจริง...เพราะพันทิศกลับไม่ได้ยิน สายตายังมองตรง
อย่างไร้จุดหมาย ตกอยู่ในภวังค์ของตัวเอง

“ไอ้คุณพัน เมานะหรือไง เหม่อคิดอะไรอยู่”

อาจเพราะนพลดาเริ่มเสียงดัง คนที่ตกอยู่ในภวังค์จึงสะดุ้งสุดตัว
หันมองเพื่อนขยับ พอเห็นสายตาจับผิดก็กลับเกลื่อนด้วยการชักสีหน้า
และเสียงโวยวาย

“อะไรของแกวะด้า อยู่กันแค่นี้จะตะโกนทำไม หนวหนู” พันทิส
ปน ทำหน้าจ้ำ และจิบน้ำสีอำพันในแก้วอีกใหญ่

“ก็ฉันพูดกับแกตั้งนาน นิ่งเงียบ เหมือนอะไร ที่ออฟฟิศมีปัญหา
หรือไง บอกฉันได้ละ ถึงฉันจะช่วยอะไรไม่ได้เยอะ แต่ฉันเป็นเพื่อนฟัง
ที่ดีได้”

พันทิสสายหน้าปฏิเสธ หันมองหน้าเพื่อนสาว ตีใจมากที่นพลดา
ตัดสินใจมาทำงานด้วยกัน เพราะเธอรักวัวไม่ต่างกับเขา จึงคุยกันรู้เรื่อง
คอเดียวกัน

“เปล่า งานไม่ได้มีปัญหาอะไรหรอก มีปัญหาเรื่องคน”

คิวเรียวของนพลดาขมวดเข้าหากัน ปัญหาเรื่องคน...คนไหน
ที่สำคัญขนาดทำให้คุณพันทิสแห่งฟาร์มเด้าใหญ่มานั่งคิดไม่ตกอยู่
ตรงนี้

“อย่าบอกนะว่ายายลัดดาภาก่อเรื่องอีก”

ตาคมกริบของพันทิสมองสบตานพลดา ไม่ต้องมีคำตอบ
สัตว์แพทย์สาวก็ถึงบางอ้อได้

“จริงๆ ใช่ไหม นั่นไง! ฉันว่าแล้ว ฉันว่าฉันเปลี่ยนอาชีพจาก
สัตว์แพทย์เป็นหมอดูดีกว่า ฉันรุ่งแน่”

พันทิสทำเสียงหึในลำคอ สายหน้าเมื่อเห็นอาการของเพื่อนสาว
และเปิดปากเตรียมจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้เพื่อนฟัง แต่เสียงนพลดา
กลับดังชัดขึ้นเสียก่อน

“เดี๋ยว! ฉันขอใช้พลังพิเศษของฉันก่อน”

นพลดาใช้นิ้วชี้ทั้งสองข้างแตะน้ำลายแล้วยกขึ้นวนบนศีรษะ
เลียนแบบท่าคิดของการ์ตูนดัง เป็นเหตุให้พันทิสหัวเราะ ยกมือขึ้น
ผลักศีรษะของเพื่อนสาวเบาๆ

“ผมใช้งานคุณหนักเกินไปหรือครับคุณสัตว์-แพทย์ คุณถึงเพี้ยน
แบบนี้”

นพลดาตวัดค้อนคมใส่คนปากดี ที่เรียกตำแหน่งเธอเย้ยเสียน
ฟังเพี้ยน

“ลัด-ตะ-วะ-แพด เรียกให้ชัดหน่อยนายพัน แก่แล้วนะเรานะ
สอนตั้งหลายครั้ง ลืมง่ายเชียว เดี่ยวจะให้แม่นายหาปลาให้กินเยอะๆ”

แม่นายก็คือมารดาของพันทิศ คนงานทุกคนที่นี่จะเรียกนวล-
พรธนะว่าแม่นาย...คือแม่ของนาย นั่นก็คือพันทิศนั่นเอง

“แกด่าว่าฉันโง่หรือไอ้ด้า”

“โอ้ว! ฉลาดแล้วละ ถ้ารู้ขนาดนี้” นพลดาหัวเราะขำท่าทาง
ที่เขาอยากลงไม้ลงมือกับเธอเพราะไปกวนบาทา

“เรื่องผู้ชายอีกใช่ไหม” แวตลอล้อเล่นหายไปใน นพลดาถามเพื่อน
หนุ่มเสียงเคียด ลัดดาภาเก่งทุกเรื่อง ทำงานเก่ง แต่เสียอย่างเดียว
คือเรื่องผู้ชาย เธอถอนหายใจยาว

“มันก็ไม่ถึงขั้นนั้นหรอก แต่ฉันไม่พอใจผู้ชายคนใหม่ของลัด
คนนี้เลย ลัดเก่งทุกอย่าง ฉลาดทุกเรื่อง...”

“ยกเว้นเรื่องผู้ชาย” นพลดาเป็นฝ่ายสวนขึ้นมา และยกแก้วน้ำ
สีอำพันขึ้นจิบ

“ลัดลงโทษพนักงานคนหนึ่งให้มาทำงานที่นี่”

คิวเรียของนพลดาเลิกขึ้น ให้อีกฝ่ายได้พูดต่อ “แม่สาวคนนั้น
สวยหุ่นดีใช่ไหมละ คุณเธอถึงได้มีอาการหมั่นใส่ออกนอกหน้า”

พันทิศส่ายหน้าปฏิเสธ พลันคิดถึงคนที่เขากำลังจะกล่าวถึง
ในอีกไม่กี่นาที

“เปล่า” เขาพูดแค่นั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือมาจิ้มๆ อยู่สองสาม
ครั้งก็ส่งให้เธอดู

แวบแรกที่เขาเห็น นพลดาซ้อนตาสีเข้มนองชายหนุ่มทันที สีหน้าเธอ
เคร่งเครียดเมื่อเห็นอีกฝ่ายยกแก้วน้ำสีอำพันขึ้นจิบราวกับว่ามันคือ
น้ำเปล่า

“น่ารักดีนี่หว่า อย่าบอกนะว่ายายลัดดาภาเปลี่ยนใจจากผู้ชาย
มาหายายทอมนี่”

พูดไปแล้วก็แทบอยากคืนคำ เพราะการจิบเหล้าเมื่อสักครู่
เปลี่ยนเป็นกระดกลงคอรวดเดียวหมดแก้ว

“ฉันว่า...สมัยนี้ผมสั้นผมยาวไม่ได้วัดว่าเขาเหล่านั่นจะตรงเพศ
ที่ตัวเองเกิดใหม่ เราอย่ามองแค่ภายนอกดีกว่าเนอะ”

“ฉันเจอคนในรูปแล้ว แต่งตัวเหมือน...ทอม” คำว่าทอมนั้นเบา
หวิว รวากับคนพูดไม่อยากเอ่ยคำนั้นด้วยความรังเกียจ

“ฉันว่าเสื้อผ้าก็วัดไม่ได้หรอกเนอะ”

พันทิศละสายตาจากแก้วเหล้าในมือแล้วมองไปหน้าด้านข้าง
ของนพลดา เพราะหญิงสาวเป็นฝ่ายก้มหน้ามองแก้วเหล้าในมือที่
กำลังหมุนเล่น

“ฉันปากเสียกับเธอคนนั้น”

คราวนี้นั้นพลดาหันขวับไปมองพันทิศ ตาเบิกกว้าง ปากอ้าหวอ
เพราะถ้าเพื่อนหนุ่มยอมรับว่าปากเสียนั้นหมายความว่าอาจจะมีการ
ปะทะคารมหรือเข้าซัดต่อกันเกิดขึ้น

“ทั้งที่แกไม่เคยรู้จักเธอมาก่อน?”

พันทิศพยักหน้ารับ ในขณะที่นั้นพลดาถึงกับครางออกมา

“ไอ้คุณพันคะ เรื่องมันนานนมมากแล้ว ทำไม่ไม่คิดจะลืมนัน
บ้าง จะแค้นฝังหุ่นอยู่ทำไม ผู้หญิงไม่ได้เหมือนกันหมดนะคะ”

“ฉันไม่ได้แค้นฝังหุ่น ไม่ได้คิดจะจำเรื่องบ้าพวกนั้นด้วย แต่
เห็นแล้วชดชูกตาอะ อะๆ ครับๆ อยู่ได้ ทั้งที่ตัวเองเป็นผู้หญิง”

เขาวางแก้วเหล้าลงบนโต๊ะอย่างแรง ขบฟันแน่น เอนกายพิง
เก้าอี้ไม้ตัวใหญ่ และยกปลายเท้าข้างหนึ่งพาดบนหัวเข่า ดวงตาคม
กริบเขี้ยวบัด

“ผู้หญิงคนนี้นะ ฉัน...ไปพูดดูถูกเธอไปหน่อย มัน...ไม่สบายใจ”

นพลตามองหน้าเพื่อนหนุ่ม น้อยครั้งที่เห็นพันทิตมานั่งกังวล ด้วยเรื่องคนอื่นแบบนี้

“ไมهن้อยละมั้ง ตัวคุณถึงได้มานั่งกังวลแบบนี้”

นพลดาพูดจบก็เอนกายนั่งในท่าเดียวกันกับพันทิต ไม่สนการปรายตามองของชายหนุ่ม

“นิดเดียว เป็นทอมประสาอะไรวะ ว่านิดว่าน้อยก็น้ำตาร่วง”

นพลดาลุกพรุดขึ้นยืน และชี้นิ้วตราบหน้าคนทำผิดราวกับร้ายแรง “ไอ้คุณพัน ฉันจะฟ้องแม่นาย แกทำผู้หญิงร้องไห้ ไอ้ผู้ชายนิสัยไม่ดี” พูดจบก็เดินสะบัดหน้าหนีไป

พันทิตมองอย่างงงๆ และยกมือขึ้นเกาหัว สงสัยนพลดาจะเข้าสู่วัยทอง อารมณ์จึงแปรปรวนราวกับพายุ ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วก้มลงต่ำ ปล่อยใจคิดไปเรื่อยเปื่อย แต่ก็ไม่พ้นเรื่องของคนที่เขาทำร้องไห้คนนั้น มุมปากหนากระตุก...ก็แค่ทอมคนหนึ่ง

หญิงสาวสวมชุดกระฉับกระเฉง สวมเสื้อยีนทับเสื้อยัด

สีขาวคอวี สวมหมวกแก๊ป กางเกงยีนสีซีดมีรอยขาดบริเวณต้นขา และหัวเข่า รองเท้าผ้าใบสีขาวตอสนี้คูลูกฝุ่น และสะพายเป้ใบใหญ่

แสนรักมองแผ่นไม้ขนาดใหญ่ที่เขียนชื่อ ‘ฟาร์มโคนมเต้าใหญ่’ บรรทัดล่างเขียนว่า ‘เต้าใหญ่ น้ำเยอะ ต้องฟาร์มโคนมเต้าใหญ่’ พังยังงี้ก็สองแ่งสองงาม ‘น้ำเยอะ น้ำอะไรเยอะ’ เธอรู้สึกถึงความคิดของตัวเองจึงแบะปาก

“เจ้าของต้องโรคจิตแน่ๆ” หญิงสาวจึงมำ กวาดตามองไปรอบๆ ไหล่ละลุเงาเสริฐของพวงมาศ เพื่อนสาวบอกว่าหลุงเสริฐจะออกมารับหน้าฟาร์ม เพราะทางเข้าฟาร์มอยู่ติดถนนใหญ่ รถโดยสารผ่านทุกสาย

คิวเสียวขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นรถขับเคลือนสีล้อยสีดำคันใหญ่

จอดนั่งสนิท...ไม่เห็นมีใครเลย แล้วก็หันไปมองป้ายชื่อฟาร์ม เท่าเอา
เอียงคอมองอย่างไม่หายข้องใจ

“ยังไงๆ ก็โรคจิต” แสนร์กอดพื้มทำไม่ได้ เธอมาทำงานที่ฟาร์ม
ต้องมีโอกาสได้เห็นคนเป็นเจ้านายแน่

“จะเข้าฟาร์มใช่ไหม เหนอะ”

แสนร์กสะดุ้งอย่างตกใจ อยู่ดีๆ ก็มีใครโผล่จากด้านหลังทำย
กระบะ ดวงตากลมเบิกกว้าง ถอยหลังไปหลายก้าว นี่คือลุงเสรีฐของ
พวงมาศเหรอ แสนร์กพินิจมองผู้ชายตรงหน้า ใบหน้าที่ปกปิดด้วย
แว่นกันแดด สวมหมวกควายบอยหนังแท้สีน้ำตาลเข้มเกือบดำ ทำให้
เธอไม่เห็นลักษณะเส้นผม เลื้อยเช็ดลายตารางน้ำเงินขาวแขนยาว
กางเกงยีนสีซีดพอดีตัว ดูคร่ำๆ สูงกว่าเธอเยอะ นี่ถ้าไม่รู้มาก่อน
เธอว่าลุงเสรีฐอายุสามสิบกว่าแน่ๆ

“เอ่อ...คุณลุงเสรีฐหรือคะ”

เท่านั้นคนที่นั่งอยู่บนท้ายกระบะก็กระโดดลงมาบนพื้น จ้อง
ยายทอมตาถั่วผ่านแว่นกันแดดราคาแพง ถ้าไม่มีเลนส์แว่นขวางอยู่
ลูกตาของคนมองก็แทบถลนออกมา นี่เขาดูแลขนาดนั้นเลยเหรอ

“สวัสดีค่ะ มาศไม่บอกเลยคะว่าคุณลุงจะดูทะมัดทะแมงขนาดนี้
คุณลุงยังดูหนุ่มอยู่เลยนะคะ หนูชื่อแสนร์กค่ะ เรียกแสนร์ก็ได้ค่ะ”

แสนร์กยิ้มน่ารักให้ลุงเสรีฐ ที่พวงมาศบอกว่าใจดีและน่ารัก
ลุงเสรีฐดีใจมากที่เธอจะมาทำงานและพักอยู่ที่บ้าน

“อ้อ”

คนที่ยอมรับว่าชื่อลุงเสรีฐเดินไปเปิดประตูถู่คนขับแล้ว
เข้าไปนั่ง ทิ้งให้แสนร์กยืนมองตามด้วยความงง จนเสียงแตรดังขึ้นถี่ๆ
หญิงสาวก็ถึงกับสะดุ้ง ทำหน้าเลิกล้ม และรีบขึ้นไปนั่งข้างคนขับ
เมื่อรถแล่นไปได้สักพักแสนร์กจึงเอ่ยถามทำลายความเงียบ

“ลุงเสรีฐทำงานที่นี่นานหรือยังคะ”

“อ้อ”

แสนรักมองด้านข้างของโบหน้าลุงเสรีฐ แล้วคนที่ถูกมองก็หัน
ขวับมา หญิงสาวยิ้มแต่ให้ทันทีเพื่อฝากเนื้อฝากตัว

“หนูเกร็งไปหมดเลยคะ ได้ข่าวเขาลือกันทั่วว่าคุณพันทิศดู
คนงานในฟาร์มกลัวกันทุกคน”

รอยยิ้มเลือนหายไป เมื่อลุงเสรีฐไม่ตอบ และมุ่งมั่นขับรถอย่าง
เดียว

แสนรักย่นจมูก เอนกายพิงพนักเบาะรถ และเฝ้ามองทิวทัศน์
นอกรถ ไหนพวงมาศบอกว่าลุงเสรีฐใจดี น่ารัก แต่ที่เธอเห็นไม่ได้เป็น
แบบนั้นสักนิด

“ทำไมถึงต้องมาทำงานที่นี่ล่ะ”

แสนรักตาโต เมื่อฟังประโยคยาวๆ ที่พอจับน้ำเสียงได้ หันมอง
คนถามด้วยความประหลาดใจ ทำไมลุงเสรีฐเสียงยังดูหนุ่มอยู่เลย

“ทำไม มองอะไร”

“เสียงลุงเสรีฐดูหล่อมากเลยคะ ฟังแล้วเหมือนหนุ่มยี่สิบต้นๆ”

คนขับรถหันมามองหญิงสาวแล้วยิ้มเพียงนิด ก่อนเอนกลับไป
ขับรถต่อ

“มาทำงานที่นี่ทำไม ทำอยู่ที่กรุงเทพฯ ไม่ใช่เหรอ”

คนถูกถามอมลมจนแก้บ่อง สีหน้าครุ่นคิด เอนกายพิงเบาะ
รถอย่างแรง ทำให้คนถามต้องชำเลื่องมอง

“มีปัญหานิดหน่อยคะ มาศบอกลุงเสรีฐแล้วนี่คะ”

“ผู้ใหญ่อถามก็บอก ไม่ใช่ย่นถาม”

“แสนไม่ได้ย่นถามคะ แต่ไม่อยากรู้ว่า มันปวดใจ เรื่อง
น่าปวดหัวทั้งนั้น”

“แย่งผู้หญิงกันหรือไง”

พูดไปแล้วเขาก็ลั่นคำตอบ ในขณะที่คนฟังหันมองคนถามด้วย

ความไม่เข้าใจ

“ลุงเสริฐอย่าพูดแซวเล่นแบบนี้สิ ได้ยินแล้วนึกถึงไอ้ผู้ชายปากร้ายคนนั้นเลย คนอะไรไม่รู้ รู้จักกันหรือไม่ สนทนกันหรือไม่ ยังมีหน้ามาตัดสินคนอื่นแค่สายตา วันนั้นคงเป็นวันชวของแสนจริง ๆ โดนย่ำงานอย่างไ้ความยุติธรรม แถมยังโดนกล่าวหาแบบน่าเกลียดที่สุด ถ้าวันนั้นแสนไม่จิตตก คิดอะไรไม่ออก นายคนนั้นโดนต่อแฉแฉเอเลียดปากออกสักทีก็คงดี”

คนขับรถถึงกับสาลักน้ำลายตัวเอง ไอ้แฉๆ พักใหญ่กว่าจะสงบลงได้

“ว่าแต่ฟาร์มนี้ทำไมถึงชื่อเต้าใหญ่คะ หรือว่า...” แสนรักหยุดพูด ก่อนป้องปากกระซิบกระซาบกับคนขับรถ “หรือว่าคุณพันทิศแอบโรคจิตหน่อยๆ แสนว่าแล้ว ชื่อฟาร์มมีให้เลือกตั้งเยอะ ดันชื่อเต้าใหญ่”

เสียงห้ามล้อลากยาว รถขับเคลื่อนสี่ล้อหยุดทันคว้นจนฝุ่นตลบ แสนรักถลาไปกองหน้ารถ ดีที่ยันคอนโซลรถไว้ได้ทัน

“รู้ไม่ใช่หรอว่าคุณพันทิศดูมาก ยังกล้านินทา นี่ถ้าคุณพันได้ยินนะ มีเชือดคอหมกศพไว้ข้างแปลงหญ้าแน่”

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง แสนรักยกมือขึ้นปิดปาก ทำหน้าเลิ่กลั่ก

“บ้านเมืองมีชื่อมีแปะ จะฆ่ากันง่าย ๆ แบบนี้ได้หรือคะ”

“ที่นี้เจียบ คนหายไปสักสองสามคนก็ไม่แปลก กว่าหาเจอกระดูกก็ปนหมดแล้ว”

แล้วคนขับรถก็เกือบกลั้้นยืมไว้ไม่อยู่เมื่อเห็นหน้าซีดเผือดตาฉายแววหวาดกลัวของเธอ

“ก็ในรถนี้มีแค่หนูกับลุงเสริฐแค่สองคน ลุงเสริฐคงไม่บอกคุณพันทิศหรอก...ใช่ไหมคะ” คำทำยออกเสียงสูงเป็นการหยั่งเชิง และยืมเหยยประจบคนที่อยู่ตรงหน้า

“ถึงไม่บอกคุณพันก็รู้ รถคันนี้เป็นของฟาร์ม ติดเครื่องดักฟัง

เอาไว้ และคนที่เปิดฟังได้ก็คือคุณพันคนเดียว”

แสนรักหันซ้ายหันขวา ยกมือขึ้นลูบคลำบริเวณที่อยู่ใกล้ตัว พยายามหาไอ้เครื่องดักฟังที่ลุงเสรีบอก

“ไหนคะ เครื่องดักฟังอยู่ไหนคะ เราเอาไปทิ้งเสีย แค่นี้คุณ พันทศก็รู้แล้วค่ะ”

“เครื่องดักฟัง มีแต่คุณพันทศที่รู้ว่าซ่อนไว้ตรงไหน”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น แสนรักก็ทิ้งตัวลงพิงเบาะรถอย่างหมดแรง และทำหน้าเศร้า

“โอ้...แสนเอ๊ย ยังไม่ทันได้เริ่มงานก็มีแววถูกไล่่ออกเสียแล้ว”

ทั้งสี่หน้า แวดตา และการกระทำของหญิงสาวตกอยู่ในสายตา พันทศตลอดเวลา ความจริงวันนี้เขาก็ไม่ว่างหรอก ได้ยินลุงเสรีบอก เด็กในฟาร์มว่าจะออกไปรับญาติที่หน้าฟาร์ม เขาก็มั่นใจว่าเป็นแสนรักแน่ ข้อมูลที่ได้มาทำให้รู้ว่าแสนรักคนนี้น่าสนใจสนทนากับพวกมาศ หลานสาวลุงเสรี จนนึกว่าทั้งคู่เป็นแฟนกัน เมื่อคิดถึงตรงนี้พันทศ ก็ตาลุกวาว ความรังเกียจฉายในแววดตา เขาจึงออกรถพุ่งไปข้างหน้า อย่างแรง จนแสนรักอดรู้สึกถึงความผิดปกติไม่ได้

“คุณพันของลุงเสรีจะฆ่าหนูไหมคะ”

“ฆ่าแน่!” ตอบเสียงหนักแน่น รวดเร็ว ไม่มีการยั้งคิดสักนิด

“งั้นลุงเสรีจอดรถตรงนี้เลยคะ แสนไม่เข้าฟาร์มแล้ว ถ้าคุณพัน ขาโหดของลุงเสรีถามถึงก็บอกไปว่าไม่เจอแสนนะคะ จอดเลยคะ จอด”

ความเร็วของรถยังเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือการกดล็อกประตูรถ ทางด้านคนขับ แสนรักเบิกตากว้าง มองลุงเสรีอย่างคาดไม่ถึง

“คิดหรือว่าดาฉันขนาดนี้แล้วจะหนีไปได้ง่าย ๆ ฝันไปเถอะ”

เสียงข่มกับคำเรียกแทนตัวทำให้แสนรักตัวแข็งเกร็ง เบิกตา มองคนพูดจนแทบถลน ปากบางเผยอค้าง นิ่งจ้องเหมือนเป็นมนุษย์

ตัวแข็ง ไม่รับรู้ทุกสิ่งทุกอย่างรอบกาย กระทั่งรถคันใหญ่จอดนิ่งสนิท คนที่เธอคิดว่าเป็นลุงเสริฐก็ลงจากรถ ปิดประตูอย่างแรง หน้าตาอึ้งทึ่ง บ่งบอกว่าอารมณ์ตอนนี้ไม่ค่อยปกตินัก

แสนรักนั่งขี้อยู่ในรถ ไม่กล้าขยับตัว มองผ่านกระจกรถอย่าง กลั้วๆ กลั้วๆ หญิงสาวแอบกลืนน้ำลายเมื่อเห็นคนงานหนุ่มสามคน ยืนเรียงกัน คนแรกถือพลั่ว คนที่สองถือจอบ ส่วนอีกคนยืนกอดอก มองเข้ามาในรถเข็น

“ยะ...อย่าบอกนะว่าเตรียมพาเราไปตัดตอน”

ใบหน้าหวานซีดเผือด มือเล็กบีบกันแน่น ขณะคิดว่าเธอควร ทำอย่างไรประตุฏฐานเธอก็เปิดออกกว้าง แสนรักถอยร่นไปจนเกือบ ถึงฝั่งคนขับ

“ลงมา! ปากดีขนาดนั้นก็กล้าให้ตลอดสิ” พันทิศก้มหน้าลง มองเธอด้วยสีหน้าอึ้งทึ่ง และทำแขนกับหลังคารด

“อะ...ฉัน”

เขาไม่ฟังเสียงตะกุกตะกักนั้นสักนิด มือหนาคว้ามือเล็กลากเธอ ลงมายืนบนพื้น ไม่สนใจการขืนตัวรวมทั้งการที่หญิงสาวพยายามแกะ ปลายนิ้วเขาออกจากข้อมือเธอ ตอนนั้นเองที่เธอเหลือบไปเห็นชาย วัยห้าสิบกว่าสวมเสื้อเชิ้ตกลางเก่ากลางใหม่กับกางเกงผ้าสีเข้ม มีผ้า ขาวม้าคาดเอว เดินเข้ามาใกล้แล้วยืมให้คนที่รวบข้อมือเธอไว้แน่น

“ขอบคุณนายมากนะครับ ที่เป็นธุระไปรับหนูแสนมาให้”

เท่านั้นก็เหมือนสวรรค์โปรด แสนรักพยายามบิดมือออกจาก มือหนา ส่งสายตาวิงวอนให้ลุงเสริฐตัวจริง “ลุงเสริฐช่วยแสนด้วย เขาจะเอาแสนไปฆ่า”

คำวิงวอนของหญิงสาวทำให้คนงานที่อยู่ใกล้ก้มหน้าลง แต่ แสนรักกลับยิ่งรู้สึกแสบไปใหญ่ คิดเตลิดไปว่านั่นคือการหลบตา เพราะ ไม่อยากเห็นสายตาขอความช่วยเหลือของเธอ มีแต่ลุงเสริฐที่ทำหน้า

ประหลาดใจ มองคนเป็นนายเหมือนจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น

“กฎของเรามีว่าไงลุงเสรีฐ...คนที่คิดนิทานเจ้านาย ไล่ร้ายเจ้านาย มองคนที่เป็นนายในแง่ไม่ดี ที่นี้ต้องฆ่าอย่างเดียว”

ทั้งน้ำเสียง สีหน้า และแววตาดูเข้มข้นยิ่งทำให้คนถูกจับกุมพยายามดิ้นรนช่วยเหลือตัวเอง

“ลุงเสรีฐช่วยแสนด้วย แสนก็แค่คิดว่าเขาเป็นลุงเสรีฐ แสนเลยหาเรื่องซื้อฟาร์มนิดเดียว เป็นใครใครก็คิด ฟาร์มมีชื่อตั้งเยอะไม่ตั้งมาตั้งว่า ‘เต้าใหญ่’ ฟังก็รู้ว่าโรคจิต ต้องคิดถึงเต้าอื่นที่ไม่ใช่เต้านมวัวแน่ แสนผิดหรือไงที่พูดในสิ่งที่คิด”

และที่เธอเห็นก็คือการก้มลงซ่อนสีหน้าของทุกคน แถมบางคนยังไหล่สะท้าน นั่นหมายความว่าเขาเหล่านั้นกลัวแทนเธอหรือ ถึงได้ยืนตัวสั่น

“เห็นไหม แทนที่จะสลด กลับพูดจ้อๆ อย่างนี้มันต้องรีบฆ่าจับหมกตงหญ้าทำยไรโน่นแล้วกันลุงเสรีฐ อ้อๆ ชำนาญ กล้า พาแม่คนนี่ไปจัดการที”

แสนรกรหน้าซีด ตัวสั่น เมื่อถูกผลักดันกลางวงล้อม แคมหนึ่ง ในสามที่แบกพลั่วไว้บนบ่ายังขยับเข้ามาใกล้ สีหน้าซึ่งซัง

“ใครมาทำอะไรป่าเถื่อนในฟาร์มฉัน ถ้ากล้าก็เข้ามา ตาพันนี่ยังงี้ แทนที่จะให้ความเป็นกันเอง กลับขูให้กลัวเสียนี่”

พันจิตตวัดตาเขียวขุ่นไปยังคนที่ยืนยักคิ้วอยู่ด้านหลังมารดา ดูเหมือนแสนรักจะรู้ว่าใครฟังได้ หญิงสาวจึงวิ่งไปหลบหลังคนที่ออกโรงปกป้องเธอ

“เป็นถึงนายคน ทำไมถึงได้ชอบแกล้งคนให้กลัวแบบนี้ละตาพัน”

“แกล้งให้กลัวที่ไหนครับแม่ ผมพูดจริงทำจริง ขนาดมาใหม่ยังกล้าว่าร้ายเจ้านายตัวเองแบบนี้ แม่จะให้เก็บไว้หรือสะ ต้องปาดคอ

หมกท้ายไร่หญ้าโนน”

อาการตัวสั่นของหญิงสาวที่หลบอยู่ข้างหลังนางทำให้ฉนวนพรณยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าบุตรชาย และหมกกายไปเผชิญหน้ากับคนตัวสั่นหน้าซีด ก่อนยกมือขึ้นจับไหล่บอบบางอย่างปลอบโยน

“ไม่ต้องกลัวนะหนู ไม่มีใครทำอะไรหนูหรอก ที่นี้ป่าใหญ่สุด หน้าไหนกล้าหือกับหนูให้บอก แม้แต่กับนายหน้ายี้ไม่เป็นคนนั้น”

คำบอกเล่าของฉนวนพรณทำให้ฉนวนพรณต้องมาถึงฟาร์ม ความจริงบ้านหลังใหญ่ของนางอยู่ไกลจากฟาร์มนี้เกือบกิโล ฟาร์มเต้าใหญ่ตั้งอยู่บนเนื้อที่เกือบพันไร่ แบ่งเป็นโรงเรียนแม่นม โรงเรียนแม่พันธุ์ โรงเรียนอนุบาลสำหรับคัดแยกวัวป่วย ติดโรค โรงเก็บหญ้าแห้ง ที่เหลือแบ่งเป็นไร่ปลูกหญ้าสำหรับใช้เลี้ยงวัวนมโดยเฉพาะ รวมไปถึงโรงเก็บอุปกรณ์ เครื่องมือต่างๆ รถตัดหญ้า มีเรือนพักคนงาน โรงอาหาร และร้านค้าสหกรณ์สำหรับคนงานในฟาร์มเต้าใหญ่โดยเฉพาะ ทุกอย่างจัดการอย่างเป็นระบบโดยบุตรชายของนาง พันทิศ นฤบาลดินทร์

นางปล่อยมือทุกอย่าง หลังจากสามีเสียชีวิต กิจการทั้งหมดก็ตกอยู่ในมือของพันทิศคนเดียว และเขาก็ไม่ทำให้ผิดหวัง จัดการทุกอย่างได้ดีเยี่ยม กิจการกว้างใหญ่ น่านมจากฟาร์มเต้าใหญ่ถือเป็นน้ำนมระดับพรีเมียม ที่สำคัญที่สุดคือ พันทิศยังสนับสนุนมอบงบก้อนใหญ่ให้แก่เด็กนักเรียนในถิ่นทุรกันดาร รวมไปถึงละแวกใกล้เคียง ทั้งหมดไม่เกี่ยวกับนมที่รัฐบาลมอบให้ แต่บุตรชายของนางอยากให้เด็กนักเรียนเติบโตอย่างมีคุณภาพ

ที่ฉนวนพรณเข้ามาในฟาร์มก็เพราะอยากเห็นคนที่ทำให้บุตรชายนางสำนึกผิดเป็นคนแรก คำบอกเล่าของฉนวนพรณทำให้นางนึกอยากเห็นพันทิศคนเดิมกลับมา คนที่ยิ้มเก่ง มองคนในแง่ดี ไม่ตัดสินคนจากสิ่งที่เห็น คนที่รักผู้หญิงคนหนึ่งได้โดยไม่ระแวง ไม่มีบาดแผลอะไรในใจ ฉนวนพรณเฝ้ามองทั่วไปหน้าอีกฝ่าย...หญิงสาวคนนี้น้ำหวาน

ทีเดียว ที่สำคัญ มีเค้าของคนที่ทำให้พันทิศมีอคติต่อเพศแม่

“สวัสดีค่ะ พี่ชื่อนพลดา เรียกพี่ได้เลย พี่ทำงานเป็นสัตวแพทย์ของฟาร์มตัวใหญ่ ส่วนคนนี้แม่นาย เป็นแม่แท้ๆ ของผู้ชายวัยทองสองอารมณ์คนนั้น ดีเลย จะได้มาเป็นผู้ช่วยของพี่”

นพลดาแนะนำเสียงหวาน ส่งยิ้มหวานให้เพื่อนหนุ่มที่ขึงตาใส่เธอ

แสนรักยกมือขึ้นไหว้ตามคำแนะนำ ยิ้มชิดเชียวอย่างผูกมิตร “สวัสดีค่ะแม่นาย พี่ดำ แสนชื่อแสนรัก เรียกแสนก็ได้ค่ะ”

“อุ๊ยตาย! ชื่อหวานสมตัวเชียว จริงไหมหนูดำ” นวลพรรณหันไปถามนพลดาเพื่อหาพวก และไม่ผิดหวังเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าเร็วๆ เห็นด้วยกับคำพูดของนาง

“หวานหรือสะแม่ เห็นแวบแรกนึกว่าชื่อแสนบ๊ัก แสนถึก หรือแสนหล่ออะไรแบบนี้”

เป็นครั้งแรกที่แสนรักได้มีโอกาสเห็นหน้าของคนพูดชัดๆ เมื่อเขาถอดแว่นกันแดดออก แวบแรกที่เขาเห็นทำให้เธอใจหายวาบ ปากเล็ก อ้าค้าง ตากลมเบิกกว้าง นี่มันคนที่ว่าเธอในออฟฟิศที่กรุงเทพฯ วันนั้นแกมเธอยังร้องให้ต่อหน้าเขา แสดงความอ่อนแออย่างน่าอาย ไบหน้าคมเข้ม คิ้วหนาได้รูป ดวงตาคู่นั้นคมกริบ ดำขลับ ดูลึกกลับและน่าเกรงขาม จมูกโด่งเรียวรับกับไบหน้า ริมฝีปากได้รูปสมชายชาติศรี

แสนรักหลบตาคมกริบอย่างอับอาย คิดว่าเขาก็คงจำได้ วันนั้นเธอแสดงความอ่อนแอต่อหน้าเขา วันที่น้ำตานองหน้า วันที่เขาเหยียดหยามเธอด้วยคำพูดและแววตา

“ปากเรานั่นนะคุณพัน”

เป็นนพลดาที่อดไม่ไหว เห็นอาการหลบตาของแสนรักแล้วก็นึกหมั่นไส้พอคนนี้เก๊กปากเสียมากคนนี้ เมื่อเข้าสู่ผู้บริหารฟาร์มมาขออนุญาตนำรถไปรับแสนรักที่หน้าฟาร์ม แต่พันทิศกลับเสนอตัว

โดยอ้างว่ากำลังจะไปธุระหน้าฟาร์มพอดี เดี่ยวไปรับให้ จะได้ไม่เสียเวลา
ตรวจงานของลุงเสรีฐ อีกฝ่ายยินดีและกล่าวขอบคุณหลายครั้ง

พอคล้อยหลังคนงานไปแล้ว เธอจึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย
เพราะปกติพันทิศไม่เคยสนใจด้วยซ้ำ ใครมาใครไปแค่ว่างานให้เขา
รับทราบก็พอ เพราะทุกส่วนมีหัวหน้างานจัดการอยู่แล้ว และที่สำคัญ
ใครที่จะทำงานในฟาร์มตัวใหญ่ต้องทำตามกฎ คนงานที่พักในฟาร์มนี้
จะออกนอกฟาร์มไม่ได้ หากไม่ใช้วันหยุดหรือมีเรื่องขอขาดขาดตาย
จริงๆ ซึ่งทุกคนก็เคารพกฎนี้มาตลอด และถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด
งานเงินดี สวัสดิการเยี่ยมแบบนี้มีน้อย จึงไม่มีใครอยากออกจากฟาร์ม
เพราะนั่นหมายถึงรายได้ที่ดีจะขาดไปด้วย

“เออ! ปากสิวะ คุณนพลดตาเห็นเป็นตุ๊ดหรือไงขอรับกระผม”

สิ้นคำพูดของพันทิศ ตาเขียวขุนของนวลพรรณก็มองบุตรชาย
เป็นเหตุให้ชายหนุ่มเสียบปาก

“แม่นายตุสึคะ ปากเสีย แถมไม่ให้เกียรติผู้หญิง หมิ่นเพศแม่
ชัดๆ ถ้าจะไม่ทนแล้วนะคะ น้องแสนอยู่ฝ่ายพี่ไหม”

คนถูกชวนเข้าร่วมกลุ่มทำหน้าเล็กน้อย อีกอีก ไม่กล้าตัดสินใจ

“เราบอกแม่ว่ายังไงคุณพัน ไหนล่ะหน้าที่สุภาพบุรุษ” นวล-
พรรณพาดพิงถึงเรื่องที่นพลดตาเล่าให้ฟัง นางไม่พอใจอย่างมากเมื่อ
บุตรชายทำให้ผู้หญิงซึ่งเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าเสียน้ำตา นางไม่เคย
สอนให้ลูกมีนิสัยแบบนี้

“ก็ไปรับแล้วนี่ครับ เป็นอันว่าเรื่องนี้จบ เคลียร์”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี ฉันขอ น้องแสนมาเป็นลูกมือฉันแล้วกันนะ
ว่าไงคะ น้องแสนโอเคไหมคะ”

แสนรักแอบมองพันทิศ เพียงแค่สบตาก็รีบหลบทันควัน ความ
อับอายในวันนั้นยังคงมีอยู่ ลัดดาภาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพันทิศ ก็คง
เข้าข้างกัน เขาถึงได้ต่อว่าเธอ ดูถูกเธอเพียงแรกเจอ

“เดี๋ยวพี่พาไปเรือนพัก ฉันให้น้องแสนนอนข้างห้องฉันนะ ว่างพอดี”

พูดจบทั้งสองก็พากันเดินคู่กันไป คอยกันกะหนุงกะหนิง เป็นเหตุให้คนที่มองอยู่อย่างพันทิศหมั่นไส้

“เออ ดิฉัน พุดเองเออเอง ตัดสินใจเอง ยังเห็นฉันเป็นเจ้าของไว้หรือใจจะไฉ่ดำ”

พันทิศชักสีหน้าหงุดหงิด สะบัดหน้าเดินออกไปจากตรงนั้น ทั้งให้มารตามองตามอย่างหนักใจ จะมีใครที่ทำให้บุตรชายของนางเปลี่ยนความคิดได้บ้าง รักครั้งเก่าบาดแผลใหญ่นัก เลยมองผู้หญิงที่มีลักษณะคล้ายคนรักเก่าอย่างเป็นอริ

“อาจ ชำนาญ กล้า เตรียมรล ฉันจะไปหาน้องๆ แก่เครียดหน่อยเปื้อ!”

“ครับ!”

ทั้งหมดที่ถูกเอ่ยชื่อรับคำอย่างพร้อมเพรียง สีหน้ายินดี น้องๆ ที่ ‘คุณพัน’ หมายถึงต้องชาวอวบ เนื่อนุ่ม ที่ร้านเจ็ดวงเดือนแน่ ถ้าจะคลายเครียดก็ต้องเป็นที่นี่

อาจทำหน้าที่ขับรถ ชำนาญกับกล้าวิ่งขึ้นท้ายรถอย่างกระตือรือร้น ทั้งเครื่องมือทำงานไว้แถวนั้น

“นี่ย่าบอกนะว่าลูกชายฉันจะไปเที่ยวร้านยายเจ็ดวงดาวดวงเดือนนั่นนะ”

เป็นที่รู้กันว่าร้านเจ็ดวงเดือนก็คือร้านอาหารกึ่งอาบอบนวด มีผู้หญิงบริการ ชื้อได้ทุกอย่างหากมีเงิน แต่ทั้งหมดทำอย่างถูกกฎหมาย

คำถามของนวลพรรณทำให้ลูงเสิร์ฮั่วหวัหระหึในลำคอ

“ไม่ใช่หรอกครับแม่นาย น้องๆ ที่นายหมายถึงนี่คือ น้องเจสสิก้า เบลล่า แมทตี้ มาร์กี้ คิมเบอร์รี่ แชนดี้ วิกกี้ พาเมล่า คริสติน่า โน่นครับ ไฉ่สามตัวนั้นถูกหลอกแล้วละครับ”

นวลพรรณกับลุงเสริฐหัวเราะซ้ำ เพราะบรรดาน้องๆ ที่ลุงเสริฐพูดมานั้นคือวัฒนธรรมพันธุ์ใหม่จากต่างประเทศ เพิ่งนำมาเลี้ยงเป็นแม่พันธุ์สำหรับขยายพันธุ์ในอนาคต เป็นแม่พันธุ์น้ำมันเยอะ เลี้ยงยาก สักหน่อย แต่ถ้าเลี้ยงได้รายได้ก็จะเพิ่มขึ้นมาด้วย ตลาดกำลังต้องการอีกเยอะ

แสนรักมองหน้าคนที่กำลังอธิบายรายละเอียดภายในฟาร์ม ว่าส่วนไหนอยู่ตรงไหน เวลารับประทานอาหารของคนงานเริ่มเมื่อไร... เมื่อเช้า กลางวัน และเย็น นี่คือสวัสดิการที่พันทิศให้แก่พนักงานทั้งหมด อย่างเท่าเทียมกัน บ้านพักส่วนของชายและหญิงรวมถึงส่วนของคนมีครอบครัวถูกแบ่งไว้เป็นสัดส่วน แยกกันอย่างชัดเจนเพื่อความปลอดภัย

“ซ้ายมือของน้องแสนนั้นบ้านพักคนงานชาย เราทำเป็นห้องกว้าง ห้องหนึ่งมีสองเตียง ตรงกลางเป็นบ้านพักคนงานมีครอบครัว เป็นบ้านน็อคดาวน์หลังพอประมาณ มีพื้นที่หน่อย เอาไว้สำหรับคนมีลูก ส่วนขวาเป็นห้องพักคนงานหญิง ห้องของน้องแสนถูกเตรียมไว้แล้วละ แต่ข้างห้องที่ว่าง น้องแสนมาพักกับพี่ดีกว่า”

“เออ...จะดีหรือคะ แสนพักที่นั่นก็ได้ เดี่ยวคุณพันจะดูเอา”

“พักกับพี่นี่แหละ ถ้าคุณพันของน้องแสนจะดูละก็ ดูไปนานละ”

แสนรักทำหน้าตาตื่น รีบส่ายหน้าปฏิเสธ โบกมือไหวๆ ประกอบการปฏิเสธของตัวเองด้วย

“ไม่เอาค่ะ ไม่ใช่คุณพันของแสนค่ะ คุณพันของทุกคน”

นพลดาขำคิกเมื่อเห็นการปฏิเสธชนิดขับพลันของแสนรัก ถ้าพันทิศรู้ว่าเป็นที่รังเกียจของแม่สาวคนนี้ มีหวังหน้าตึง ตาถลนอีกแน่

“พี่ถามได้ไหมว่าทำไมถึงกระเด็นมาถึงนี่”

แสนรักมองหน้าคนถาม สูดลมหายใจเข้าปอด คิดในใจว่า

พันทิตเป็นญาติของลัดดาภา ทุกคนที่นี่ก็ต้องรู้จัก ต้องไม่มีใครเชื่อ
ในสิ่งที่เธอพูดเป็นแน่

ดูเหมือนคนถามจะจับสีหน้าของอีกฝ่ายได้ เสียงหัวเราะใน
ลำคอจึงดังขึ้นอีก

“พี่ไม่ใช่พวกยายลัดดาภานั้นหรอก เพราะฉะนั้นเล่าได้ ปิดปาก
เงียบ”

ประกอบคำพูดด้วยท่ามุดชิบปาก เรียกรอยยิ้มน่ารักจากแสงรัก
ได้ทันที นพลตามองรอยยิ้มนั้นแล้วคิดว่า ผู้หญิงอะไรยิ้มหวาน ยิ้ม
สวย ยิ้มน่ามอง

“น้องแสงยิ้มสวยจัง พี่ชักชอบแล้วสิ”

มือเล็กของนพลดาเอื้อมไปจับมือเล็กของแสงรักแล้วลูบได้
เล็กน้อย ส่งสายตาวหวาน ขยิบตาข้างหนึ่ง กัดปากพองาม ตั้งใจให้
อีกฝ่ายได้เห็นว่าเขาตั้งใจอ่อยแค่ไหน ถ้าแสงรักเป็นชายในร่างหญิง
อย่างที่พันทิตพูด

แสงรักทำหน้าปูเลี่ยน ดึงมือตัวเองออกอย่างแรงด้วยอาการ
แหยงๆ และมองนพลดาอย่างหวาดหวั่น

“พี่ดำคะ แสนเป็นหญิงนะคะ ไม่นิยมเพศเดียวกัน”

“เอาเถอะน่า บอกพี่มาเถอะ ตอนนี้ไม่มีใครอยู่ พี่ไม่เคยบอก
ใครเลยนะว่าพี่ชอบแบบแสนอะ”

แสงรักถอยหนีไปหลายก้าว ยกมือขึ้นกางกั้นไม่ให้นพลดาเดิน
เข้ามาในระยะประชิดซึ่งเป็นอันตรายสำหรับเธอ

“พี่ดำ ถ้าเข้ามาอีกก้าว แสนต่อຍนะคะ บอกแล้วว่าแสนเป็น
หญิง ไม่ใช่ทอม ไม่ใช่เลสๆ จบนะคะ”

นพลดาขำกลิ้ง ทั้งสีหน้าและแววตาที่ฉายความรังเกียจเธอ
อย่างชัดเจนของแสงรักนั้นคงไม่หลอก และยิ่งหัวเราะเสียงดังกว่าเดิม
เมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าขมลูก แหยงจนตัวสั่น และลูบแขนตัวเองบ่อยๆ

“ฮ่าๆ โอเคจ้า โอเค เข้าใจละ พี่ก็แค่อยากทดสอบนิดหน่อย”

“เจ้านายพี่ด้าบอกว่าแสนเป็นอะไรแบบนี้ใช่ไหมคะ มองคนแค่ภายนอกจริง”

“อ้าว พันมานานแล้วหรือ”

แสนรักสะดุ้งสุดตัว หน้าซีด และหันขวับไปตามสายตาของ นพลดา เมื่อเห็นความว่างเปล่าก็หันมาค้อนใส่คนหลอกเธออีกวงใหญ่

“พี่ด้าเล่นอะไรคะ แสนใจหายหมด ความเก่ายังไม่ทันหาย จะสร้างความใหม่อีกแล้ว เขายังมองแสนไม่ดีอยู่ ยังไงคุณลัดดาภา ก็ญาติ เขาคงไม่เข้าข้างแสนหรอก”

รอยยิ้มของนพลดาเลือนหายไป เมื่อคิดว่าทำไมพันทิตถึงแสดงความไม่ชอบหน้าแสนรักเมื่อแรกเจอ

“คุณพันมีเหตุผลบางอย่างที่ไม่ชอบแสนตั้งแต่เจอหน้า แต่พี่ยืนยันว่าเรามีเหตุผลเสมอ ไม่เข้าข้างใครคนใดคนหนึ่งแน่นอน คุณลัดดาภาเป็นญาติก็จริง แต่ใช่ว่าคุณพันจะเข้าข้างไม่ลืมหูลืมตา เป็นเพราะคุณพันรู้นิสัยญาติตัวเองดี ว่าแต่เราเถอะ เล่าได้หรือยังว่าไปขัดขาเจ๊ใหญ่ลัดดาภาได้ยังไง”

ในที่สุดเรื่องทั้งหมดก็ถูกถ่ายทอดให้นพลดาฟัง ยกเว้นเรื่องของต้นเหตุที่ทำให้เธออารมณ์ขึ้นเมื่อถูกกล่าวหาว่าเป็นทอม สัตวแพทย์สาวถึงกับส่ายหัวตั้งแต่ยังฟังไม่จบด้วยซ้ำ

“เพื่อนน้องแสนหมดเคราะห์แล้วละ ปล่อยให้เลวกับเลวได้กัน จะได้เลวโคตรๆ กันทั้งคู่ คนดีอย่างเราเตรียมรอรับสิ่งดีกันจะดีกว่า”

“ตอนแรกแสนคิดจะหัก ออกก็ออก แต่งานมันหายาก แสนมีความจำเป็นต้องใช้เงินเลยยอมมาที่นี่”

ใช่...เธอจำเป็นต้องเก็บเงิน เพื่อบ้านหลังเล็กแค่พออยู่กัน ครอบครัวเล็กๆ อย่างที่มารดาเธอฝันใฝ่ก่อนที่จะเสียชีวิต ถึงไม่มีโอกาสได้อยู่ แต่เธอก็อยากให้มารดาได้เห็นบ้านในฝันที่ทานอยากได้

“ปกติลัดดาภาไม่มีสิทธิ์ไล่ใคร ส่งใคร หรือย้ายใครโดยไม่ได้รายงานคุณพัน แต่เมื่อทำไปแล้วก็ต้องเลยตามเลย เห็นว่ายายลัดดาภา ก็โดนคุณพันตำหนิไม่น้อย คาดโทษด้วย คุณกันแบบส่วนตัวให้เกียรติในฐานะเป็นญาติ เพราะฉะนั้นแสนเชื่อได้เลยว่าคุณพันเป็นคนตรง ไม่เข้าข้างคนผิวดำแน่นอน พี่นายน”

ทั้งสองพูดคุยกันอีกพักใหญ่กว่านพลดาจะแยกออกมา ทั้งให้แสนรักได้จัดข้าวจัดของและพักผ่อนหลังจากเดินทางมาเหนื่อยๆ พรุ่งนี้จะเป็นวันเริ่มงานวันแรกของแสนรัก

นพลดาขับรถกอล์ฟไฟฟ้าสีขาวคันใหญ่ไปยังคอกวัว
วันนี้เธอต้องตรวจร่างกายแม่วัวใกล้คลอด ซึ่งเป็นแม่เมื่อใหม่ มีปัญหาอีกเพียบ แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่สำหรับเธอ

“เิงครับ คุณสัต-แพทย์ แยกจากขวัญใจได้แล้วหรือครับ ผมนึกว่ามาทำงานไม่ถูกเสียแล้ว”

นพลดายิ้มแล้วส่ายหน้าเมื่อเห็นการเหวี่ยงเล็กๆ ของพันทิต...
ทำเหมือนเด็กขี้อิจฉา

“ตัดใจอยู่ตั้งนานกว่าจะแข็งใจแยกมาได้ คนอะไรน่ารักชะมัด ยิ้มทีนะ ฉันแทบละลายเลยอะ คุณพัน ฉันคิดว่าฉันเจอทางของฉันแล้วละ”

“ใจง่าย เจอกันไม่ถึงสองชั่วโมงด้วยซ้ำ ถ้าแกคิดจะชอบยายทอมนั่น ฉันไล่แกออกแน่”

“ถ้าเป็นคำสั่งแม่นายฉันจะไป แต่ถ้าเป็นคำสั่งของผู้ชายคิดลบอย่างแก ฉันไม่ไป”

พันทิตมองหน้าคนที่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วมองเขาอย่างทำทนายยกมือทั้งสองข้างขึ้นทำเอว และสะบัดหน้าพริต

“แกเห็นทรงผมน้องแสนไหม ทรงนี้นะทรงในฝันฉันเลย ถ้า

หน้าฉันเข้ากับผมสั้นนะ ฉันไม่ไวยาวแบบนี้หรอก”

“ยาวก็สวยแล้วนี่ แกจะตัดสั้นทำไม”

“ตายแล้ว! แกชมว่าฉันสวย” นพลดาทำหน้าตกใจ ไม่คาดคิดว่าจะได้ยิน ยิ่งเพิ่มความหมั่นไส้ให้พันทิศอีกเท่าตัว

“ฉันแค่ไม่ชอบผู้หญิงผมสั้นแบบผู้ชาย ผู้หญิงนะเหมาะกับผมยาวที่สุดแล้ว เลือกละ แกจะเป็นผู้หญิงสวยหรือซีเห่”

“ระวังเถอะ เกลียดแบบไหนจะได้แบบนั้น เกลียดผู้หญิงผมสั้นจะได้สั้นแบบน้องแสน”

พันทิศหน้าตึงเมื่อได้ยินชื่อแสนรัก และชี้นิ้วไล่หน้านพลดา

“ถ้าฉันชอบยายแสนหล่อนั้นเมื่อไหร่ ฉันจะตัดผมทรงอันเดอร์คัต โมฮอว์ก โมฮอกอะไรของแกเลย แต่ถ้าแกแพ้ แกต้องไวยาวจนถึงก้น โอเคไหม”

ไม่ตอบ แต่นพลดาถลี่ยืนมือมาตรงหน้าอย่างรวดเร็ว และพยักหน้าให้พันทิศจับมือเธอกลับเพื่อรับคำทำ

ชายหนุ่มกลอกตาขึ้นบน ก่อนจะจับมือทำสัญญากับนพลดาเป็นที่เรียบร้อย

หญิงสาวยิ้มอย่างเป็นต่อ และเขย่ามือหนารัวๆ “แกเตรียมหาร้านตัดผมได้เลยนายพัน ฉันฟันเฟิร์มเลยล่ะ”

ฟันเฟิร์มของนพลดานั้นก็คือฟันธงกับคอนเฟิร์ม หนักแน่นกว่าชัดเจนกว่า